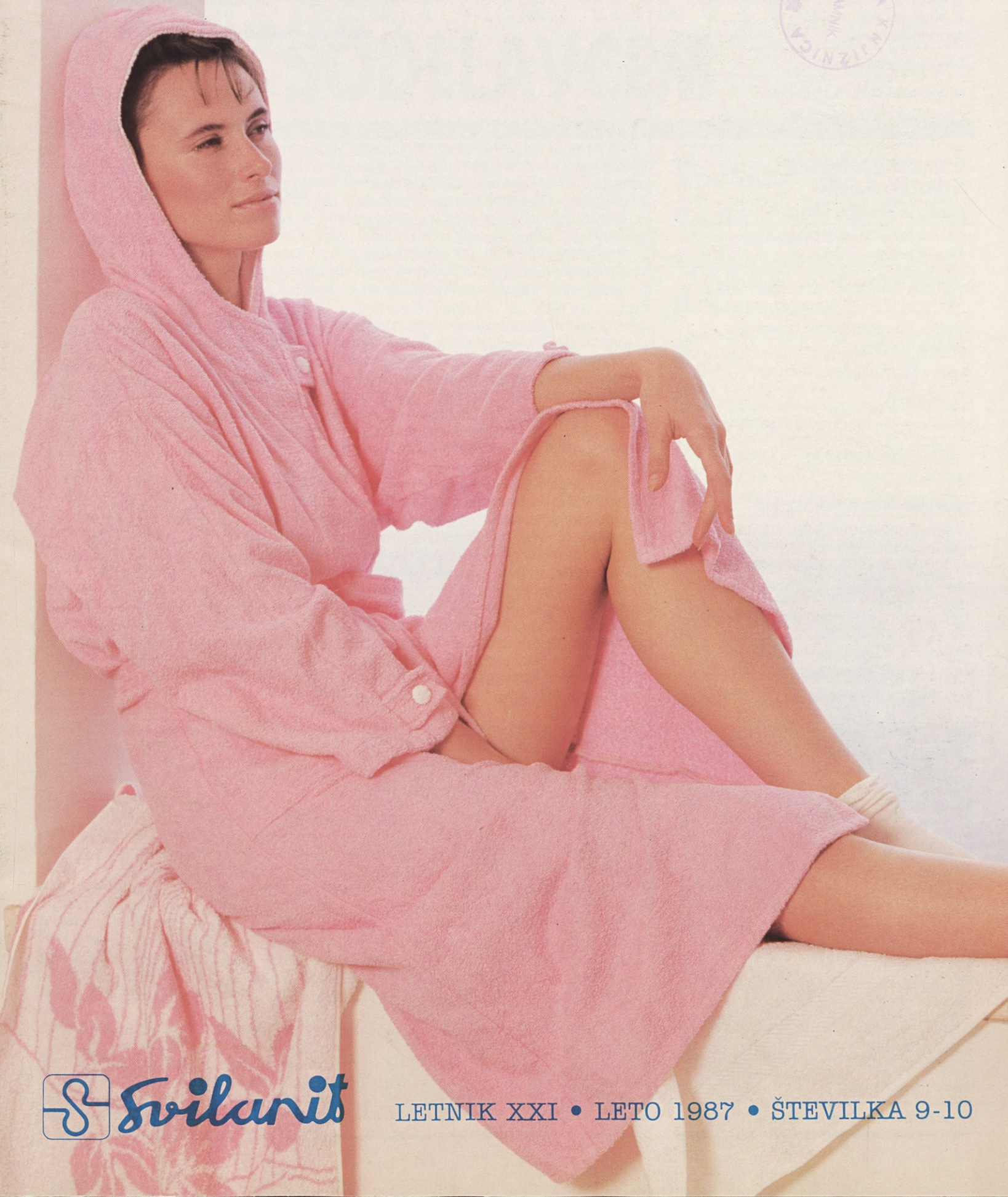

KAMNIŠKI

TEKSTILEC

 Svilanit

LETNIK XXI • LETO 1987 • ŠTEVILKA 9-10

Vsebina:

Osrednja tema:

Priznanja najprizadenejšim sodelavcem 1

Srečanje upokoјencev Svilanita 5

Zabela tovarniškemu prazniku – športna srečanja 6

Srečanje tridesetletnikov 9

Iz uradnih listov za življenje:

Drugačen način reševanja stanovanjskih problemov 10

Kaj je novega v proizvodnji? 12

Iz dela DPO in društev:

Gasilci so zaključili turistično sezono 12

Priznanje konferenci delegacije za Zbor združenega dela 13

Utrinki z referendumoma 22. septembra 1987 14

ITMA – 10. mednarodna razstava tekstilnih strojev 15

Dobrodošli med nami:

Franc Burja 15

Da bi praznik v spominu ohranili 16

Salmonela si je utrla pot tudi do nas 18

Športne novice:

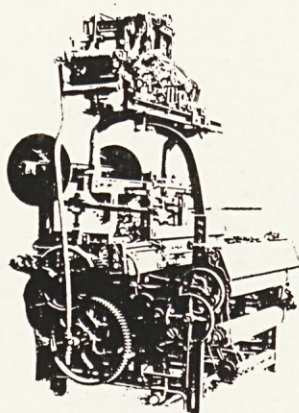
Grossglockner je zdaj tudi naš 20

Vrhovi in vzori »Svilanitovih« športnikov 23

1 ekipa x 4 = četverboj 24

Brez besed 27

Za spominski album 28

»KAMNIŠKI TEKSTILEC«

Letnik XXV, št. 9 – 10 1987

Glasilo delovne organizacije

»SVILANIT« Kamnik

Glasilo urejuje uredniški odbor

Anka Hubad, Anton Jerman, Janez Kimovec, Marinka Gomiršek, Marinka Pinterič

Odgovorna urednica: Mija Senožetnik

Tehnični urednik: Ivana Skamen in

Andrej Verbič

Naklada: 900 izvodov

Grafična izvedba: Franjo Jereb – Idrija

PO NAŠEM

PRAZNIKU

Za nami je tovarniški praznik. Prijeten večer, ki nam je pregnal skrbi in razvedril obraze. Že pri vstopu v dvorano so čakale slavljenke dekleta z nageljčki in le redke se jim je izmuznil. Svečano okrašena dvorana je še bolj dvignila naše razpoloženje. Ni nam bilo žal, da smo prišli. Pri vhodu smo v bifeju lahko zbrali malo korajže za parado ob razglasitvi nagraјencev in jubilarntov. Za zavesami je bil živahni vrvež, kjer so tekle zadnje priprave nastopajočih mekinjskih šolarjev ter mladih kamniških plesalk. Še najbolj zagnane pa so bile naše kolesarke, ki so skrbele za dobro počutje v baru in gasile našo žejo. Z rahlo zamudo se je proslava le začela.

Predsednica centralnega delavskega sveta tov. Irena Pirc je po uvodnem pozdravu v svojem govoru orisala uspehe in težave našega kolektiva. Ne nameravam obširneje razlagati vsebine govora, saj smo ga imeli priložnost vsi prisotni slišati (o odsotnih pa malo kasneje). Po uvodnem govoru so nastopili mekinjski šolarji. Prijetno in pristrčno kot vedno in marsikatera mamice oko se je rahlo orosilo. Želimo si le, da bi ti otroci svoj optimizem znali obdržati tudi pod težo let in naše realnosti. Tudi na šopek za predsednico DS in direktorja DO niso pozabili.

Za soncem pride dež, pravi pregovor. Tudi mi smo prišli do podelitve oktobrskih in jubilejnih nagrad. Vsi prisotni smo imeli slab občutek, ko se mnogokrat ob celi vrsti jubilarntov v dvorani ni nič premaknilo in vsi smo si oddahnili, ko je kdo izmed njih hrabro zakoračil po priznanje. Mirno lahko trdim, da po nagrade ni bilo polovice nagraјencev. Častne izjeme so jubilarnti 30-letniki, ki so skoraj vsi prišli po priznanje in pa oktobrski nagraјenci na ravni delovne organizacije. Sprašujem se, kaj misli delavec, ki se mu po desetih ali dvajsetih letih dela v kolektivu ne zdi vredno priti po priznanje za zvestobo našemu kolektivu. Zavedamo se, da ima kakšen med njimi tudi tehtno opravičilo. Za večino pa sem prepričan, da tega nima. Sprašujem se, ali lahko v takšnem primeru govorimo o zvestobi kolektivu ali pa gre samo za pomanjkanje drugih možnosti. Ali je za takšno vztrajanje res treba deliti nagrade in kolajne?

Podobno je bilo pri podelitvi oktobrskih nagrad, ki jih podeljujejo sveti delovnih enot. Naš avtomatizem pri podeljevanju nagrad se »obrestuje«. Zato menim, da je o podelitvi teh nagrad treba res razmisliti, če imajo še svoj smisel!?

Pa za dežjem tudi posije sonce. Veder nasmeh so nam na obraze vrnila dekleta kamniške plesne skupine, ki so v tempu, ki mu večina izmed nas ni več kos, odplesale nekaj plesov. Človek je res vesel teh mladih deklet, ki so nam v soju odrskih luči pričarale lepoto modernega plesa. Hvala vam. To pa je bil tudi pravšnji uvod v veseljaški del praznovanja. Ansambel Krt nam je zaigral, da so nas zasrbele pete, delavci Napredka so nam postregli s čudovito večerjo, pa tudi kolesarkam se je poznalo, da vse leto pridno trenirajo, saj so hitro poskrbele za naša žejna grla. Preizkušali smo srečo na srečolovu, na katerem si vedno nekaj zadel, če ne drugega pa vsaj kakšen žvečilni. V baru pa so za zmerne cene stregli »zahtevnejšim gostom«. Pa tudi glasba je bila bolj podobna tisti iz sklepnega dela slavnostnega programa.

Vesel sem, da se na našem praznovanju zbiramo sšami »prijazni ljudje«. Že nekaj let ni bilo nobenih preprirov, kaj šele kaj hušnega. Zato mislim, da se bomo še zbirali. Drugo leto bomo praznovali 40-letnico Svilanita. Praznujmo jo tako, kot se za tako obletnico spodobi: Brez sramu in s ponosom!

Pirš Albin

Osrednja tema

PRIZNANJA NAJPRIZADEVNEJŠIM SODELAVCEM

Tudi ob letošnjem tovarniškem prazniku so bile na slavnostni seji delavskih svetov v Domžalah podeljene oktobrske nagrade

Za vidne uspehe na področju strokovnega dela je bila letos nagrada podeljena tov. inž. Ireni PIRC, vodji kontrolnega oddelka v naši delovni organizaciji. Spodbuda za dodelitev te nagrade je bila poleg prizadevnega in uspešnega strokovnega dela vodje kontrole tudi akcija Gospodarske zbornice Slovenije o izboljšanju kakovosti izdelkov, saj je letošnje leto proglašeno za leto »kvalitete«.

Delovanje in organizacija kontrole v TOZD Frotir zajema zelo široko območje, saj se pričinja že pri vhodni kontroli važnejših surovin, izdelavnega in pomožnega materiala, medfazno kontrolo proizvodnje, kontrolo dela delovnih naprav in kontrolo končnih izdelkov. Veliko kontrolnih podatkov in rezultatov pa se uporablja tudi pri nagrajevanju kvalitete dela delavcev, usmerjanje polproizvodov v nadaljne predelave in pravilno ukrepanje v procesu proizvodnje. Kontrola kvalitete končnih izdelkov pa je še zlasti pomembna, da pridejo na trg izdelki primerne kvalitete za domače in tuje kupce. Vsekakor je naš sistem kontrole kvalitete na takšnem nivoju, da se lahko primerja s publicirano.

Tov. Pirčeva opravlja dela in naloge vodje kontrole že 12 let. S strokovnim znanjem in izkušnjami, ki si jih je pridobila pri opravljanju del in nalog vodje kontrole, je skupaj s sodelavci prizadevno in uspešno vodila delo in napredek kontrolne službe.

Ko smo s sodelavci pripravljali članke za Kamniški tekstilec, sem se za hipec pomudila tudi pri njej in jo povprašala, kaj ji podeljeno priznanje pomeni.

Povedala mi je, da tega priznanja ni pričakovala in takrat, ko je zvedela, da je predlagana za podelitev oktobrske nagrade je prvi hip pomislila, ali je res že prišel čas, da je na vrsti. Pravi, da do take vrste nagrad nima kakšnega posebnega nagnjenja, saj se človek s

tem izpostavi debatam in razpravljanjem. Njej ta nagrada ne pomeni toliko kot priznanje za nazaj oz. za opravljeno delo, temveč bolj spodbuda za bodoče delo. Človek rezultate svojega dela občuti sproti, delo samo potrjuje ali ga opravljaš dobro ali slabo in ko si del življenjskih izkušenj in težav že prebrodil, začutiš, da bi se še bolj potrudil za naprej, kajti delo in izboljšanje kvalitete nimata konca oz. zaključka. Čutila je, kako so bile vesele priznanja tudi njene sodelavke, saj je bilo s tem tudi njihovo delo spoznano za prizadevno. Pri svojih sodelavkah je skušala dvigniti zavest, da tudi posameznik lahko veliko doprinese s svojim delom. Vesela je, da ima okrog sebe take sodelavce, ki res delajo z »dušo« in ne samo za »plačo«. Z dosedanjim delom je zadovoljna, imeli so obdobje kvalitetnih surovin, bolj pa jo skrbi prihodnost. Vprašljive so surovine, ker niso kakovostne in pri tem tudi posamezne faze obdelave in kontrole ne morejo zakriti slabe kvalitete. Veliko konkurenco jim delajo tudi države bližnjega vzhoda, uspeh bo možen samo z dobro kvaliteto, kolikor jo bo mogoče doseči ob vedno manj dobrih surovinah.

Tov. Pirčevi ob podelitvi priznanja izrekam iskrene čestitke z željo, da bi tudi v bodoče opravljala svoje delo z veseljem in uspehi tako na področju strokovnega dela, kot delovanja v samoupravnih organih, kar potrjuje njena osemkratna izvolitev v razne samoupravne organe in komisije na ravni delovne organizacije.

Naslednja nagrada za vidne dosežke pri razvoju samoupravljanja je bila podeljena **Komisiji za družbeni standard**, ki je s svojo aktivnostjo in prizadevnostjo vidno izstopala na področju reševanja počitniških letovanj in urejanju stanovanjskih vprašanj delavcev. Njena naloga je bila po združitvi komisije za družbeni standard in komisije za reševanje stanovanjskih vprašanj še mnogo težja in obsežnejša. Pri razporejanju počitniških kapacitet je delo komisije potekalo z velikim prizadevanjem, da bi se omogočilo koriščenje naših počitniških objektov čim večjemu številu delavcev in so zato ob razporejanju bili opravljeni mnogi razgovori in usklajevanja. To smo občutili tudi delavci v sosednjih prostorih, saj kadar je zasedala komi-

Nadaljevanje na 4. strani

Nagrada, kot vzpodbuda za bodoče delo

V imenu Komisije za družbeni standard je nagrado prevzela njena predsednica

Za prizadevno delo pa so oktobrske nagrade prejeli še naslednji naši sodelavci:

1. **Novak Marija** (šivalnica)
2. **Orehek Milka** (šivalnica)
3. **Roginič Marjeta** (šivalnica)
4. **Tome Slavka** (šivalnica)
5. **Balantič Branka** (tkalnica frotirja)
6. **Kidrič Ferdo** (tkalnica frotirja)
7. **Močnik Milan** (tkalnica frotirja)
8. **Slapnik Tončka** (tkalnica frotirja)
9. **Spruk Jože** (tkalnica frotirja)
10. **Burja Štefka** (konfekcija frotirja)
11. **Kavčič Danica** (konfekcija frotirja)
12. **Rijavec Zdenka** (konfekcija frotirja)
13. **Žebaljec Tončka** (konfekcija frotirja)
14. **Pipan Ivanka** (barvarna)
15. **Kladnik Jože** (vzdrževanje in energetika)
16. **Mihorič Zdeno** (vzdrževanje in energetika)
17. **Zanoškar Milena** (strokovne službe TOZD Frotir)

Milka Orehek

Ferdinand Kidrič

Zdeno Mihorič

Štefka Burja

18. **Šimenc Marija** (kontrolni oddelek)
19. **Šternad Milka** (konfekcija svile)
20. **Zupin Tončka** (tkalnica svile)
21. **Cafuta Anton** (strokovne službe TOZD Svila)
22. **Kališnik Metka** (komercialna služba)
23. **Vrhovnik Jožica** (nabavna služba)
24. **Štebe Alenka** (Gospodarsko finančna služba)
25. **Šolc Dragica** (splošno kadrovska služba)

Milena Zanoškar

Dragica Šolc

Ivanka Pipan

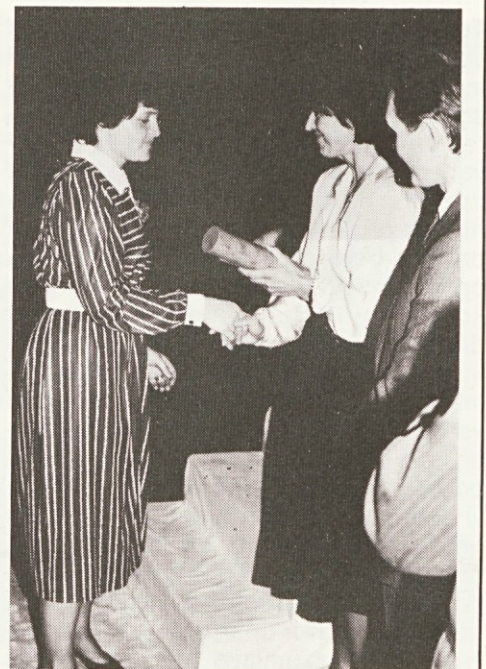
Marija Šimenc

Tončka Zupin

Marjeta Roginič

Jožica Vrhovnik

Mira Novak

Alenka Štebe

Nadaljevanje s 1. strani

sija za družbeni standard zaradi dodelitve koriščenja počitniških objektov, so se vrata sejne sobe neprestano odpirala, člani komisije pa so iz pisarn po telefonu spraševali svoje sodelavce, če jim odgovarja morda kakšen drug datum, morda druga prikolica, bi šli na Rab, lahko letujejo en teden kasneje itd... Ob teh razgovorih je bilo včasih čutiti tudi določeno napekost in skrb, če bo sodelavec zadovoljen. S takšnim usklajevanjem je to tudi komisiji v večini primerov uspelo, seveda pa so bili vmes tudi nekateri posamezniki, ki so mu določila pravilnika in točkovnik skalila pričakovanje.

Še težje breme pa je bilo komisiji naloženo v spomladanskem času, ko je bilo aktualno reševanje stanovanjskih vprašanj delavcev in dodeljevanje stanovanjskih kreditov in stanovanj. Za posameznega delavca, ki ima nerešen stanovanjski problem, je to nedvomno težko breme, ki ga ob sedanjih razmerah v večini primerov ne more rešiti brez pomoči delovne organizacije oz. širše družbe. Iz lastne izkušnje vem, kakšna življenjska prelomnica je za delavca, ko se na komisiji odloča o njegovi usodi, in se morda sanje o lepem stanovanju uresničijo ali pa se sujejo kot hišica iz kart. V težkem položaju so mlade družine, ki si svojo življenjsko pot začenjajo šele ustvarjati, prav tako pa so v težkem položaju tudi delavci, ki so s svojim delom leta dolgo prispevali k razrešitvi mnogih stanovanjskih problemov in si želijo izboljšati tudi svoj stanovanjski standard. Komisija si je s svojim delom prizadevala, da bi v okviru možnosti rešila čim več problemov, vendar tudi najbolj perečih.

Tudi predsednica komisije tov. Jožica Jeglič je dejala, da se je komisija pri svojem delu srečevala z mnogimi težavami. Ljudje se pripravijo za dodelitev počitka in pričakujejo, da se njihova želja tudi uresniči. Gradijo hiše in prizidke, varčujejo za nakup stanovanja ter pričakujejo, da jim bo komisija pri tem pomagala z uvrstitvijo na prioriteten vrstni red. Ker je precej članov komisije v tej funkciji že drugo mandatno obdobje, imajo veliko izkušenj in to pri njihovih odločitvah precej pomaga. Zelo dobra je odločitev, da so iz vsakega TOZD oz. DSSS po trije člani, saj se ljudje med seboj poznajo, poznajo razmere, v katerih živijo njihovi sodelavci in tako tudi komisija lažje odloča. Opažajo pa, da je v zadnjem času vedno več adaptacij in gradnje prizidkov, ter prošnje za dodelitev stanovanj. Močno upada nakup stanovanj, kar je razumljivo, saj si delavec s povprečnim osebnim dohodkom ne more kupiti stanovanja standardne

velikosti, ki sedaj stane že cca 8 starih milijard, kljub pomoči delovne organizacije, banke in drugih institucij. Ko je predsednica omenila, da je veliko adaptacij in prizidkov, ne moremo mimo dejstev, ki so bila v letošnjem letu prisotna, da precej delavcev poskuša z razširitvijo lastnega objekta rešiti stanovanjsko vprašanje svojih otrok, kar pa seveda ni v interesu delovne organizacije, ki nima rešenih stanovanjskih problemov svojih delavcev, katerim je dana prioriteta tudi z dograditvijo pravilnika o stanovanjskih vprašanih delavcev.

Kljub vsem težavam, ki so bile prisotne, predsednica meni, da so svoje delo pošteno opravili. Člani komisije so bili veseli priznanja, saj jim je s tem vsaj določeno okolje ljudi priznalo, da so dobro delali, razumljivo pa je, da jim vsi delavci niso naklonjeni, ker vsak gleda s svojega stališča. Velika pomoč pri delu komisije pa je vodstvo delovne organizacije, ki ima velik posluš za reševanje dodelitve počitniških kapacitet tako, da število počitniških objektov razširja z novimi nakupi. V zadnjem času so posebno priljubljene toplice, kar daje čutiti, da dolgoletno delo že pušča določene posledice na delavcih.

Ker me je že priganjal čas, sem pogovor z Jožico morala zaključiti, kljub temu, da bi se o delu komisije dalo še dolgo pogovarjati. Njej in ostalim članom najbolj »popularne« komisije v delovni organizaciji želim še veliko uspehov pri njihovem nadaljnjem delu ter iskrene čestitke ob prejemu priznanja.

Naslednji dobitnik podelitve oktobrske nagrade za vidno prizadevanje pri izvajanju delovnih nalog je tov. **Franco Novak**, bolj poznan pod imenom Fačo. Le kdo v delovni organizaciji ga ne pozna, saj s svojim uspešnim in kvalitativnim delom ter dobrimi prijateljskimi odnosi daje svoj prispevek delovni organizaciji že polnih 22 let. Svojo delovno pot je pričel v Svilanitu kot obratni električar, kasneje pa je bil razporejen na dela in naloge vodje elektro servisa. Svoje delo je uspešno opravljal, želja po znanju pa ga je usmerila v študij ob delu in tako je uspešno končal tudi srednjo šolo. Njegov trud je obrodil sadove in razporejen je bil na dela in naloge vodje elektro in gradbenega vzdrževanja. Ta dela opravlja še sedaj in priznan je kot uspešen in prizadeven delavec. Zelo dobre odnose ima tudi s svojimi sodelavci, njegovo pravilno vodenje pa se odraža tudi v elektro in gradbeni grupi. Ko sem ga obiskala v njegovi pisarni, da ga povprašam o tem, kaj mu oktobrska nagrada pomeni, je bil nekaj časa kar tiho in ustrašila sem se, da si

Za prizadevanje pri delu nagrada tov. Novak Francu

bom odgovor morala kar sama izmisliti. Vendar pa mu je beseda le stekla in povedal mi je, da je bil zelo presenečen, ko je bilo njegovo delo ovrednoteno na takšen način. Poudaril je, da to priznanje ne predstavlja samo njegovega dela, ampak vse njegove delovne skupine, mojstrov in ostalih služb. Če ne bi imel tako dobrih delavcev in mojstrov, tudi njegov trud ne bi obrodil sadove. Meni, da je določiti nekega delavca za dodelitev nagrade zelo težko delo, ker je v delovni organizaciji veliko dobrih delavcev, ki si takšno nagrado zaslužijo.

Podelitve nagrade v Domžalah se je udeležil, saj meni, da je takšno zaupanje težko ovreči. Ko je prisostvoval slavnostni seji in podelitvi jubilejnih nagrad, je opazil, da veliko jubilarntov manjka in neprijetno je, ko se priznanje delavca odloži na stran, namesto, da bi mu bilo ob stisku roke podeljeno. Priznanj dobi človek v življenju le malo in ni prav, da bi jih kar prezrl.

Tov. Novaku želim tudi v bodoče še mnogo uspehov pri njegovem delu ter iskrene čestitke za priznanje.

Šuštar Jožica

SREČANJE UPOKOJENCEV SVILANITA

Zasedli smo teraso

Kar hitro se je obrnilo leto, ko smo se upokojenci zbrali pred tovarno Svilanit. Namen srečanja je bil načrtovan izlet skozi Savinjsko dolino v Zasavje. Zbralo se nas je kar za dva avtobusa. Po uvodnih besedah vodilnih delavcev smo krenili skozi Tuhinjsko dolino proti Celju. Naša prva postaja je bila v Preboldu. Tu smo se okrepčali z okusno obaro in malo pokofetkali. Po krajšem postanku smo nadaljevali pot v Celje. Ustavili smo se v tekstilni tovarni Metka. Z zanimanjem smo si ogledali potek tkanja in obdelavo tkanin. Izkušene tkalke – upokojenke so si s tamkajšnjimi tkalkami izmenjale delovne izkušnje in ugotovile, da se delovni pogoji in način dela bistveno razlikuje. Tovarna Metka je starejša in dokaj velika tovarna. Upokojenke tkalke in šivalke so si bile enotne, da bi bilo koristno popeljati mlade tkalke Svilanita na ogled v Metko, predvsem za tiste, ki jim ni nikdar kaj pogodu.

Kadar je kaj prijetnega in zanimivega, čas, kar prehitro zbeži. Pohiteti smo morali, da bi bil naš izletni program zaokrožen. Končni cilj izleta je bil še kratek postanek v Sevnici pri tovarni Jutranjka in kosilo na Vrhu nad Boštanjem. Ko sta se avtobusa vzpenjala po strmi in vijugasti vaški cesti proti Vrhu, nas je spremljala negotovost, kaj bomo vendar počeli v tem hribovju. No, končno smo pristali na planoti, kjer je zaselek s cerkvico in velikim zasebnim gostiščem. Zasedli smo teraso in v živahnem čebljanju kar potrpežljivo čakali postrežbe. Po svoje je kraj zanimiv in tudi gostišče je še kar urejeno. Naj bo tako ali drugače, vsak udeleženelec izleta ima svoj vtis. Ta izlet v Zasavsko hribovje ni bil najbolj

Živahno »počebljali«

posrečeno izbran. Vožnja z avtobusi po ozkih in strmih poteh je nevarna in gostišče ni zmoglo tako veliko gostov hitro in kvalitetno postreči. Slabo vino, brez kokte in piva, skratka skromna gostinska ponudba.

Za morebitna bodoča srečanja ali izlete se morajo organizatorji dobro pripraviti. Z izvajalci programa je bolj koristno navezati osebni kontakt kakor po telefonu. Kvaliteta hrane in pijače morata biti pogodbeno dogovorjena. Izlet mora imeti kulturno ali strokovno vsebino. Nekoristno in izguba časa je, da se določeno število ljudi pelje samo na kosilo iz kraja v kraj. Na izletu radi vidimo tudi kaj lepega in zanimivega. Morda bi v bodoče vnesli v program izleta ogled lepega kraja,

Obujali spomine

muzeja ali tovarne. S sprehodom in ogledom se ljudje tudi razgibajo, kar je dobrodošlo po dolgem sedenju.

Za organizacijo in izvedbo programa srečanja upokojencev Svilanita hvala vsem za trud in dobro voljo. Pohvalo si zasluži predsednik sindikata Nograšek za vodenje izleta in za humor v avtobusu skozi osrčje Dolenjske. Največja zahvala pa gre delovni organizaciji Svilanit in njenim organom samoupravljanja za skrb, ki nam jo izkazujejo in dobre želje izrečene upokojencem. Tudi mi jih vračamo vsem delavcem Svilanita. Hvala za vse in še kdaj navsvidenje.

A. Konda

Seveda pa brez okrepčila ni šlo!

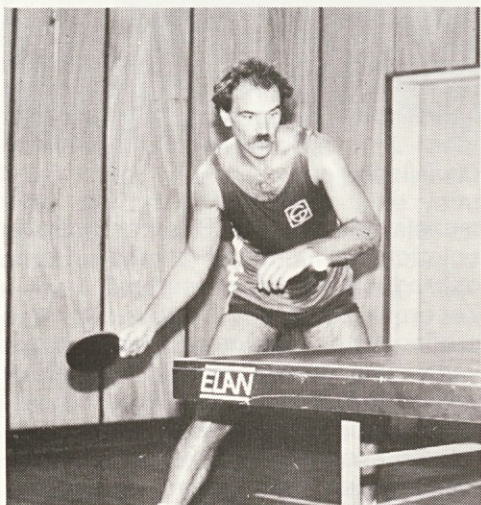
ZABELA TOVARNI- ŠKEMU PRAZNIKU – ŠPORTNA SREČANJA

Posnetek v finišu, zmagovalka Fani pa je že zdavnaj v cilju!

Vzdrževalci so spet zmagali

Kar majhna je bila miza za Iztoka

Pripravljani, pozor, zdaj!

Drži, da je prava domača hrana brez zabele zanič, kajpak! No, ravno zanič ne, ampak nekaj ji manjka. Le kakšno bi bilo zelje ali repa brez sladnih ocvirkov!

Tako bi bil naš tovarniški praznik, ali bolje rečeno mesec pred tovarniškim praznikom kaj klavrn, če bi ga ne zabelili s prav posebnimi ocvirki – športnimi srečanji; zato je mesec september v naši tovarni čas pravega živžava, v katerem nadebudni rekreativci počenjamo vse mogoče: streljamo, mečemo krogle, »odbojkamo«, tečemo, kolesarimo, plavamo, kegljamo, balinamo in igramo tudi tenis, pa namizni tenis in ...

Pa pojdemo kar po vrsti, da ne bomo vrgli vsega skupaj v en koš:

Nedeljsko športno dopoldne

Tudi letos smo neko nedeljsko septembrsko jutro zastavili drugače, kot sicer, ko se kot mucki crkljamo v topli postelji. Zbrali smo se na tovarniškem igrišču in se složno dogovorili, da bomo najprej, seveda tako jutranje

»Špaci« pa bron za tek!

Mojci zlata za »naj« met

Martini zlata medalja v teku

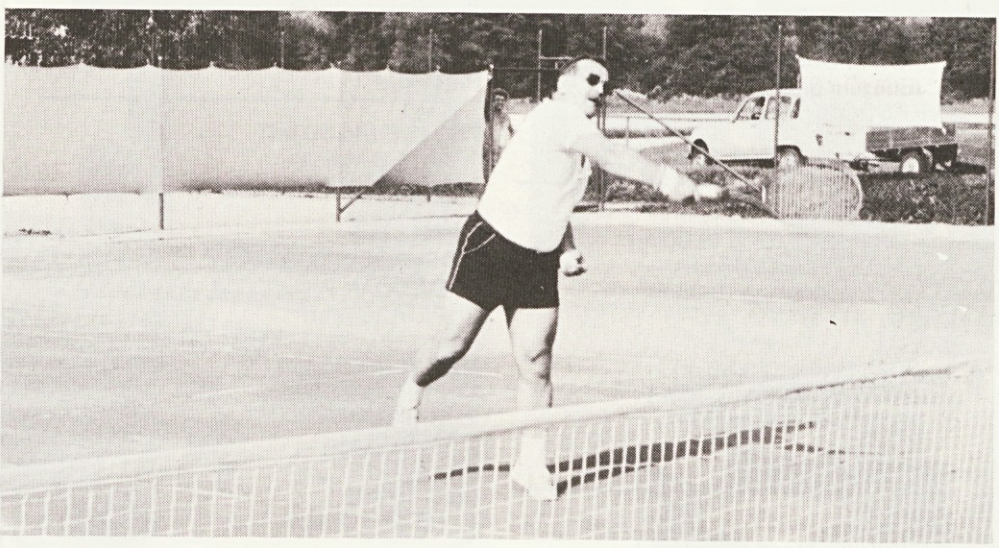
Andreji srebro kar dvakrat

Drugouvrščena v plavanju si čestitata

Bo servis...

... Marjanu uspel?

Pavla je bila v plavanju skoraj nepremagljiva

sveži, **streljali**, ko se nam roki od utrujenosti še ne bodo tresli. In smo streljali, eni bolj, drugi pa malo manj v črno. Po tem smo jo mahnili v telovadnico OŠ Tomo Brejc, kjer nam vsako leto ljubeznivi šolniki dovolijo tekmovalje v **namiznem tenisu**. Uf, nam je bilo vroče, saj so male bele žogice letele levo in desno, poskakovale po mizi, nerodnežem pa tudi veliko po parketu. Nato smo se zopet vrnili na tovarniško igrišče in med igranjem **odbojke** kot za šalo počenjali druge športne vragolije: **tekli** smo okoli parka, najmočnejši pa **metali kroglo** skoraj čez celo zeleno krasotico.

Tistega sončnega nedeljskega dopoldneva smo dobili vrsto novih junakov, ker pa smo bili tudi »stranski« junaki zelo prizadrevni, nam je naš Karlo seveda za zaključek pripravil dobrote v

menzi, ki so nam šle, kot vedno – v tek.

Tenis

Športna zvrst, pred katero smo imeli včasih »rešpekt«, in smo o njej sodili, da je to rekreacija, ki ni za vsakega, pridobiva vsako leto več privrženecv. Kaže, da smo bili v takšnem razmišljanju v zmoti. Kar 12 tekmovalcev se je borilo za čim boljše rezultate na teniškem igrišču v Komendi.

Kolesarjenje

Ker je naš termin za tovarniško tekmovalje v kolesarjenju sovpadal z razpisanim občinskim prvenstvom, smo želeli stvar poenostaviti in ubiti dve muhi na en mah: tekmovali bi istočasno za občinsko in tovarniško prvenstvo na progi Svilanit – Steletova ulica – Titan – Svilanit! Ker so se občinski »junaki« poskrili, oziroma prijav za tekmovalje ni bilo, smo se na kraju »štarta« (pred tovarno Svilanit) odločili, da se zapodimo proti Tuhinjski dolini. Tako smo tudi storili in dobili to-

Rezultati športnih tekmovanj:

Tek

ŽENSKE (do 30 let)

1. KOŽELJ Martina
2. HRIBOVŠEK Andreja
3. ŠPACAPAN Helena

(od 31 dalje)

1. ZDOVC Fani
2. KOROŠEC Mojca
3. SKAMEN Kika

MOŠKI (do 35 let)

1. ŠKRIBINC Janez
2. GORIČAN Robert
3. BOGATAJ Iztok

(od 36 dalje)

1. MEJAČ Drago
2. JEGLIČ Tone
3. KADDOURA Haseb

Met krogle

ŽENSKE

1. KOROŠEC Mojca (9,90 m)
2. ZDOVC Fani (8,45 m)
3. KOŽELJ Martina (8,35 m)

MOŠKI:

1. JENC Stane (13,80 m)
2. ZAMLJEN Ciril (13,30 m)
3. JEGLIČ Rajko (13,30 m)

Streljanje

ŽENSKE

1. TRTNIK Mija (143 krogov)
2. HRIBOVŠEK Andreja (127 krogov)
3. ZDOVC Fani (124 krogov)

MOŠKI:

1. BENKO Bogo (163 krogov)
2. BOBEK Anton (145 krogov)
3. ZAMLJEN Ciril (142 krogov)

Namizni tenis

ŽENSKE:

1. KOROŠEC Mojca
2. SKAMEN Kika
3. GAVRANOVIČ Nuša

MOŠKI:

1. SVETEC Jože
2. KADDOURA Haseb
3. ŠKRIBINC Janez

Tenis

MOŠKI

1. ZVER Jože
2. LAH Srečko
3. NOVAK Marjan

Kolesarjenje

ŽENSKE (do 30 let):

1. HRIBOVŠEK Andreja (19.50 min)

(nad 31 let):

1. SKAMEN Kika (17.38 min)
2. PERČIČ Mari (17.40 min)
3. KOROŠEC Mojca (18.42 min)

MOŠKI (do 35 let)

1. JAGODIČ Miro (13.08 min)
2. ŠKRIBINC Janez (17.40 min)
3. ZVER Jože (17.42 min)

(nad 36 let)

1. PETEK Rajko (14.28 min)
2. MAGYAR Silvo (15.00 min)
3. ČOŽ Ciril (15.49 min)

MOŠKI – navadno kolo

1. SVETEC Jože
2. GORIČAN Jože

Plavanje

ŽENSKE (do 30 let)

1. JEREB Majda
2. HRIBOVŠEK Andreja

(nad 31 let)

1. KOROŠEC Mojca
2. MENČAK Pavla
3. PERČIČ Mari

MOŠKI (do 35 let)

1. ZUPANC Sandi
2. ŠKRIBINC Janez
3. ZVER Jože

(nad 36 let)

1. MEJAČ Drago

Kegljanje

ŽENSKE:

1. KOZOLE Helena (345 kegljev)
2. KOROŠEC Mojca (327 kegljev)
3. OSOLIN Nina (312 kegljev)

MOŠKI:

1. NOVAK Franc (410 kegljev)
2. GORIČAN Jože (389 kegljev)
3. SVETEC Jože (384 kegljev)

Šah

MOŠKI:

1. JAGODIČ Ivan
2. MEJAČ Drago
3. ZVER Jože

Balinanje

MOŠKI:

1. NOVAK Maks
2. SVETEC Jože
3. ROSTAN Zvone

Odbojka

1. Enota vzdrževanja
2. DSSS
3. Elektro delavnica
4. Barvarna

varniške prvake in prvakinja na dirkalnih in navadnih kolesih. Bila je krasna, sončna nedelja; sonce je bilo veselo, ko je zrl v Svilanitove junake.

Plavanje

Tudi letos smo se »namakali« v kranjskem zaprtem bazenu, da bi dobili prvake leta. Dobili smo jih, a udeležba je bila k sreči bolj skromna, sicer bi se od silnega plavanja in tekmovanja voda v bazenu dvignila za nekaj deset centimetrov.

Kegljanje

Čeprav so navadno za prvenstvo na razpolago trije termini, vedno vsi pri- demo na zadnjega; tako je bilo tudi leto, zato je tisti večer na kegljišču kar malo gneče. A Jože meni, da je prijetno videti več obrazov med kegljaškimi stezami.

Balinanje

Pa jo imamo, novo športno panogo namreč, v kateri svoje balinarske mojstrovine preizkušajo naši sodelavci. Na Titanovem balinišču je bilo zato zelo živo, tako pa bo tudi prihodnja leta, saj je panoga očitno zaživela med našimi. Ekipa Svilanitovcev je dosegla zelo spodbudne rezultate v občinski sindikalni ligi, saj je pristala na tretjem mestu in osvojila lep pokal. Vse čestitke!

Šah

Tik pred zdajci so moški še šahirali, pravzaprav je bilo to tisti večer po kegljanju, v debeli uri pa je bilo že vse odločeno. Takrat je tudi dokončno padla odločitev o najboljšem športniku, veteran pa si je odločilno prednost pridobil že mnogo prej!

Vvseh športnih zvrsteh nas je sodelovalo okoli dvesto zaposlenih, od tega okoli 50 žensk. Ali so številke spodbudne ali ne, presodite sami. Sama menim, da bi nas bilo lahko še več. Če ste enakega mnenja, se nam prihodnje leto pridružite – mladenke in mladinke, pa mladinci in mladci tudi, seveda!

Kika

SREČANJE TRIDESET- LETNIKOV

Zbrali so se in poklepetali, le o čem drugem kot o svojih tridesetih letih v Svilanitu

PRAZNIK PO MOJE

Jutro se še ni čisto prebudilo, a skrbi mi ne privoščijo še urice spanja. Dišeča kava mi prepodi klavno razpoloženje, obraz pa se mi razvedri šele pri pogledu mladincev in mladink, ki čakajo, kot so obljubili, pred tovarno. V mislih preštevam, koliko mladih rok nam bo pomagalo tega dopoldneva v domžalski hali, ki jo moramo iz športnega prizorišča spremeniti v praznično dvorano. Kot bi trenil, napolnimo kombi z vso mogočo rotpotijo, ki jo potrebujemo za naše delo. Že se peljemo proti Domžalam, v petnajstih minutah pa smo že pri delu. Mladinke »oblačijo« police v čeden bel papir, mladinci sestavljajo oder, nekaj nas je v majhni kamrici, ki jo bomo spremenili v nočni bar, peščica pa jih je spredaj pred dvorano. Šank je ves lisast, garderoba v razpadajočem stanju. Zato je tam dela veliko. Neverjetno, kaj vse zmorejo pridne roke mladih, premišlujem in ima me, da bi zavriskala od veselja, da jih imamo.

Dopoldne se preveša že proti poldnevu, ko se začnemo razhajati; pogled na opravljeno delo govori, da smo ga odlično opravili: dvorana je nared za slavljenca in praznične obiskovalce, prostor za srečolov je ljubeč in simpatičen zaradi »pupe«, ki smo ji nadeli kolesarsko opremo, predprostor je čist in urejen, v nočnem baru je vse živo in veselo od nagajivih okraskov in balonov, pa tudi police in šank so čedni.

Doma sem le toliko, da sperem s sebe umazanijo in se »pregvantam« v kolesarsko delovni pajac. Iz nosa mi kar naprej nekaj sili, v glavi mi razbija in glas se mi čudno spreminja v hreščече govoričenje. Se to povrh, si mislim in že odhitim; kam drugam kot zopet v Domžale. V dveh urah komajda zmoremo vse postoriti. Kakšna sreča, da nam pomaga toliko prostovoljcev. Med temi so zopet mladi iz Svilanita, pa sorodniki in može ter prijatelji in znanci, skratka vsi, ki so nam želeli pomagati pri delu, ki naj bi nam poplačalo trud in odprlo vrata na popotovanje čez lužo prihodnje leto.

Praznik se pričinja. Utrip je čutiti le v dvorani, mi pa smo v nočnem baru čisto tiho. Brane, naš disco fant, pripravlja kasete, mladenke pa vadijo še zadnje korake pred nastopom. To je pravzaprav edini trenutek v dnevu, v katerem si nabiram moči za delo. Zelo prijetno mi je; obdaja me blažen mir in z menoj je Irena, ki je moja nepogrešljiva sotrpinka pri opravljanju tisoč drobnih opravil (tudi že v tovarni, ko je bila na počitniškem delu), katerim se večina ljudi najraje izogne.

Po dobri urici takšnega razpoloženja zapiha v našem prostoru drugačen veter. Za šankom se gnetejo sodelavci, ki bi radi to ali ono tekočo specialiteto, pa kavico in seveda kakšen šegav nasmeh; tega spravim skupaj najtežje, kajti dela je veliko, pa nos in glava mi še vedno nagajata. Vse veselo pleše, zabavlja in duhoviči in lepo mi je v tem »šundru«. Večina gostov je krasnih; ne le zato, ker nam skoraj vsi puščajo »tringelt«, ampak, vsi so prijetni in simpatični. Bojanov »črni špricar« je vedno zabeljen z bankovcem za 500 din, pa z željo, da si še zanj napasemo oči, ko bomo potovale po deželi čez lužo. Najmanj kar lahko storim je, da mu bom obljubo izpolnila. Zabavlja me tudi mož mlade sodelavke iz računovodstva; simpatičen, vesel možakar me vso noč kliče »smrkec« in mi krade nasmeh na usta. Tudi sam je podoben velikemu Smrkcju.

Delovne, a vesele in prijetne občutke mi kvarijo žulji, ki so se spreminjali v velike krvave balončke na podplatih. A bolj kot ti me bolijo »žulji« čisto drugačne vrste; med večino dobrih gostov na oni strani šanka so tudi takšni, ki se spretno izmikajo plačilu naročene pijače. Verjetno je prepoceni, si mislim, a nekako grenko mi je pri duši. Dobro razpoloženje mi pokvari tudi novica, da si je nekdo privoščil več srečk, kot jih je plačal. Celo vem, kdo je bil, zato sem razočarana še bolj, saj sem v tega človeka do tistega trenutka verjela. Kakšna sreča, da njemu podobnih ni bilo veliko.

Noč se je prevešala v jutro, Brane zavrti še zadnji »evergreen«, najbolj vztrajni gostje si prislužijo pijačo na naš račun. Zadovoljni in veseli odhajajo; nas pa še čaka veliko dela. Domov prihajam že v belem dnevu. Čeprav utrujena, ne morem zaspati.

V mislih se mi vračajo dogodki minule noči in ne morem si kaj, ko mi debele solze zdrsijo po licih; tudi z nosa mi neustavljivo teče. Tako je samo takrat, ko je človek istočasno vesel in žalosten.

Hvala vsem, ki ste bili to noč z nami; hvala, ker se niste hudovali na prazne lističe, ki vam razen tolažilnih dobitkov niso prinesli sreče; hvala Bojanu in njemu podobnim in hvala velikemu Smrkcju. Drobni lopovom pa v poduk le to: korak do naše tako željene Amerike so nam za ped podaljšali, a nič zato. Sami sebi so pridelali slabo vest, ki se jim bo, upam, še mnogokrat oglasila!

Vaša kolesarka

Iz uradnih listov
za življenje

DRUGAČEN NAČIN REŠEVANJA STANOVANJSKIH PROBLEMOM

Že nekaj časa je imela komisija za družbeni standard probleme in težave pri reševanju stanovanjskih vprašanj delavcev, pa tudi prosilci sami so si pravilnik o reševanju stanovanjskih vprašanj razlagali na različne načine. Tako lahko rečemo, da je bil to glavni razlog za izdelavo novega pravilnika. Na referendumu smo sprejeli nov pravilnik in tako upamo, da bomo v bodoče lahko reševali stanovanjska vprašanja delavcev na hitrejši in pravičnejši način. Prihajamo v čase, ko bo vedno težje individualno in s pomočjo družbenih sredstev reševati stanovanjske probleme. Zato mora biti naš pravilnik čim konkretnejši in jasen. Namen pravilnika je pravilno dodeljevanje stanovanj, ki jih kupi delovna organizacija za potrebe svojih delavcev. Prav tako ureja odobritev posojil iz združenih sredstev za individualno gradnjo, obnovo stanovanjskih hiš in nakup stanovanj.

Nov pravilnik ima nekaj novosti, nekatere člene pa smo dopolnili. Za lažje razumevanje novega pravilnika bi opozorili le na novosti in spremembe, ki jih le-ta prinaša.

V poglavju »prednostni kriterij in točkovni sistem«, smo izenačili delovno dobo izven DO in delovno dobo v DO, tako da za vsako leto skupne delovne dobe prosilec dobi določeno število točk. Pravica pridobitve kredita oz. stanovanja izhaja iz dela, zato je prav, da se upošteva skupna delovna doba, saj delavec ves čas svojega dela

združuje sredstva solidarnostnega sklada.

Kriterij »bivanje v vlažnih prostorih« in podobno po oceni komisije do 150 točk, smo razbili na več kriterijev in jih primerno točkovali. Mišljenja smo bili, da lahko pride do preveč subjektivne ocenitve, še predvsem zato, ker je bil ta kriterij ocenjen s sorazmerno velikim številom točk. Tudi pri kriteriju »odnos do dela« smo število točk zmanjšali, saj je bil ta kriterij večkrat neobjektivno ocenjen. V starem pravilniku nismo imeli opredeljenega povprečnega stanovanjskega standarda, nov pravilnik pa to opredeljuje. Lestvica stanovanjske površine je enotna, tako za dodelitev stanovanj, kot tudi za dodelitev denarnih sredstev in tako velja enotna lestvica, ki znaša:

- za 1 družinskega člana do 32 m²
- za 2 družinska člana do 45 m²
- za 3 družinske člane do 58 m²
- za 4 družinske člane do 70 m²

in za vsakega nadaljnjega družinskega člana do 15 m² bivalne površine, vendar ne več kot do 90 m²

Novost v pravilniku je tudi člen, ki obvezuje delavca, da se mora pisмено obvezati, da se bodo v stanovanje vselili samo člani njegovega gospodinjstva (zakonec, otroci, starši brez sredstev za preživljanje oz. potrebni nege) in sicer v roku 6 mesecev po pridobitvi stanovanja.

V preteklosti je komisija za družbeni standard že reševala prošnje za reševanje stanovanjskih potreb svojih delavcev v sodelovanju z drugo delovno organizacijo. Tega v starem pravilniku nismo imeli opredeljenega, nov pravilnik pa to opredeljuje: »TOZD oz. DSSS lahko rešuje stanovanjske potrebe svojih delavcev tudi v sodelovanju z drugo organizacijo združenega dela, kjer je zaposlen njegov zakonec.

Z drugo organizacijo združenega dela rešuje TOZD oz. DSSS stanovanjske potrebe svojih delavcev tako, da:

- dodeli stanovanjsko posojilo OZD, kjer je zaposlen zakonec pod pogojem, da ta organizacija združenega dela dodeli stanovanjsko pravico zakonca našega delavca,

- prejme stanovanjsko posojilo druge OZD, kjer je zaposlen zakonec delavca, pod pogojem, da se dodeli stanovanjska pravica delavcev naše TOZD oz. DSSS. Naša TOZD oz. DSSS lahko dodeli stanovanjsko posojilo OZD, kjer je zaposlen zakonec delavca največ do 50% vrednosti stanovanja.

V 39. členu Pravilnika je točno opredeljeno, da dobi prosilec posojilo za tisto tranšo, za katero dejansko izpolnjuje pogoje. Dosedanje izkušnje so pokazale, da so prosilci vložili prošnjo za dodelitev denarnih sredstev za nižjo tranšo, člani komisije pa so nemalokrat pri ogledu ugotovili, da je stanovanjska hiša oz. adaptacija v višji fazi gradnje kot je bilo v prošnji navedeno.

43. člen določa, da je delavec opravičen do dodelitve kredita, če gradi v takšni oddaljenosti od delovne organizacije, da je možen vsakodnevni nemoten prevoz na delo z javnim oz. lastnim prevoznim sredstvom. To določilo pa ne velja, če delavec začne graditi v zadnjih petih letih pred upokojitvijo.

45. člen natančneje opredeljuje dodelitev kreditov za adaptacije. Adaptaci-

ja je obnova hiše oz. stanovanja z namenom pridobitve nove površine do trenutnega povprečnega standarda oz. izboljšanja kvalitete že obstoječih stanovanjskih prostorov glede toplotnih izolacijskih in sanitarnih pogojev iz katerega pa je izvzeto investicijsko vzdrževanje. Delavec si lahko pridobi pravico do kredita, če je od vselitvenega kredita preteklo 20 let. V starem pravilniku adaptacija ni opredeljena, zato je prihajalo do različnih tolmačenj in zlorab, ker so nekateri prosilci iz tega naslova izboljševali svoj osebni standard. Ravno tako smo v sedaj veljavnem pravilniku točno opredelili koga štejemo kot družinskega člana prosilca. Družinski člani so lahko zakonec, nepreskrbljeni otroci, starši, ki nimajo lastnih sredstev za preživljanje oz. potrebujejo zdravstveno nego. Nov je tudi člen, ki pravi: Pravice do pridobitve kredita za nakup stanovanj, individualno gradnjo in adaptacijo se izključujejo.

Pravilnik o reševanju stanovanjskih vprašanj delavcev vsebuje novo poglavje o dodelitvi kadrovskega stanovanja. V tem poglavju so določeni pogoji in način pridobitve stanovanja. Takšno reševanje stanovanjskega vprašanja mora biti predvsem v interesu DO in v skladu s planom reševanja kadrovske problematike. Višina sredstev, ki so rezervirana za reševanje stanovanjskih vprašanj iz tega naslova, morajo biti rezervirana v splošnem delu sklada skupne porabe. Za kadrovsko reševanje stanovanjskih potreb se ne uporabljajo kriteriji, določeni s tem pravilnikom, razen glede stanovanjske površine. Kadrovsko stanovanje oz. kredit iz tega naslova se lahko dodeli delavcu v DO, ki nima rešenega stanovanjskega vprašanja, vendar je nujno potreben za nemoten potek delovnega procesa. Predlog za pridobitev kadrovskega stanovanja mora biti utemeljen (formalna in neformalna strokovna usposobljenost), ki ga poda komisija za družbeni standard, OOS in vodstvo delovne organizacije. V kolikor pa delavca v delovni organizaciji ne moremo pridobiti, po dveh neuspešnih razpisih, lahko v tretjem razpisu poleg splošnih pogojev, ponudimo možnost rešitve stanovanjskega vprašanja.

Opozorili smo le na bistvene spremembe in novosti tega pravilnika in želimo, da bomo z novim pravilnikom brez večjih težav in problemov reševali stanovanjska vprašanja v interesu prosilcev in DO. Prav tako pa naj bi bil ta pravilnik koristen delovni pripomoček Komisiji za družbeni standard pri reševanju stanovanjskih vprašanj.

Milojka Kolarič

KAJ JE NOVEGA V PROIZVODNJI?

Tkalnica frotirja

Tkalnica frotirja se pospešeno pripravlja na montažo 16 novih Saurer stavev. Iz obrata je bilo v zadnjem tednu oktobra odstranjenih 20 starih Giani stavev, montiranih v letih 1968 in 1969. Z novimi Saurer stavami se bomo lažje prilagajali večjim zahtevam našega tržišča in tujih trgov, saj bodo novi stroji še bolj pripravljeni za tkanje žakardskega valka in žakardsko pestrih barvnih bordur. V tkalnici bo poslej ostalo še 20 Giani čolničnih stavev, ki so tudi v planu zamenjave v naslednjih letih. Po zaključeni montaži bodo imeli v obratu 88 brezčolničnih stavev Saurer in Guenne.

Za čas montaže in vtekanja novih strojev bo do konca februarja prihodnjega leta celotna tkalnica obratovala v 3 izmenah, od 1. marca 1988 dalje pa 38 strojev v 3 izmenah, ostali v 2 izmenah. V nočni izmeni bo tako obratovalo 35 % proizvodnje tkalnice.

Konfekcija frotirja

V preteklosti se je običajno dogajalo, da je manjkalo izvoznih naročil v januarju, kajti konfekcija je bila skoraj v celoti pokrita s proizvodnjo za izvoz. To pomanjkanje pa se je letos odrazilo že konec oktobra in novembra, vendar kot kaže, ne bo drugače tudi v decembru.

Vzroki za pomanjkanje dela in izpad izvoznih naročil so po mnenju vodje izvoza naslednji:

- odpoved naročenih količin plaščev iz velurja s strani kupca C&A zaradi slabe kvalitete tkanin,
- odpoved in pomanjkanje naročil zaradi vse večje ponude enobarvnih plaščev iz Turčije na zahodno evropskem tržišču s cenami, ki so 30-50% nižje,
- sezonski značaj prodaje v plaščih, ki morajo biti v trgovinah do konca novembra. V proizvodnji pa izdelani do 15. novembra. Glede na vse težje pogoje prodaje plaščev, tako v izvozu kot na domačem trgu, se bomo verjetno še bolj morali prilagajati zahtevam po manjših serijah in raznovrstnosti ponudbe ter izboljšati kvaliteto blaga za plašče, zlasti v velurju. Za preprečitev nihanj naročil proizvodnje pa je treba najti morda še enega kupca v Franciji in Skandinaviji.

Delavke konfekcije se bodo tako še nekaj časa razporejale v šivalnico na faze izdelave umivalnih vrečk in adju-

Šivalnica

Šivalnica se srečuje s proizvodnimi težavami za čimboljše izkoriščanje novih robilnih avtomatov po dolžini in širini, kar je pogojeno s kvalitetnim delom barvanja in sušenja v oplemenitilnici. Zapognjeni zunanji kraji brisač, diagonalno zapotegnjene in nenakomerno mehčane brisače povzročajo preveč šivalnega škarta. Potrebno bo še veliko sodelovanja z barvarno metraže, da se šivalni škart zmanjša na minimum.

Največje težave pa delovni enoti povzročajo nadpovprečni bolniški izostanki, zaradi česar skozi celo leto zaloge niso padle na normalen nivo. Trenutno je največji izpad bolniške v adjustirnici, kar se rešuje z razporejanjem delavk iz konfekcije frotirja.

Vsled bolniških izostankov je bilo v letošnjih devetih mesecih na izdelavnih delih robljenja in adjustiranja opravljeno kar 2491 nadur, medtem ko lani v istem obdobju samo 51 nadur. To pove tudi podatek, da je bilo zaradi bolniške izgubljenih lani v devetih mesecih 12.348 ur ali 5,2%, letos pa v istem obdobju kar 19.575 ur ali 7,9%. V to ni vštet porodniški dopust in nega družinskega člana. Dodatno pa je na povečanje zalog vplivalo še povečano število brisač v dimenziji 30x30 in 50x50 cm.

Barvarna

Križni navitki

Zaključuje se adaptacija obrata križnih navitkov, ki so jo že nekaj let samo odlagali. V gradbenih delih je bilo opravljeno podrtje notranje stene in ureditev stavbe kot celote vključno s pomožnimi prostori barvarne in dostopom do oddelka drobnih izdelkov. Urediti je potrebno še prezračevanje obrata in kleti ter zaključiti rekonstrukcijo 300 kg barvnega aparata. Le-ta je bil popolnoma obnovljen, doda se le še procesarsko krmiljenje, o čemer še tečejo razgovori. Skupaj z drobnimi izdelki je bilo napeljeno tudi centralno ogrevanje stavbe in še nekatera manjša popravila, ki so se pri obnovi stavbe pokazala.

Osvojena je nova linija sušenja z uporabo nove centrifuge za križne navitke, temu pa nato sledi sušenje na WF sušilniku ali hitro sušilcu. S tem je sedaj dosežena boljša kvaliteta in ugotovljen velik prihranek pri električni in toplotni energiji.

Oplemenitilnica

Za dosego boljše kvalitete velurja so enoti dane zahtevne naloge, ki jih bo med drugim reševala z novim razširjevalcem mokre tkanine in motnažo fulara. S tem naj bi dosegli boljšo kvaliteto tako v valk brisačah in metraži ter striženem delu našega asortimana.

Hubad Anka

GASILCI SO ZAKLJUČILI TURISTIČNO SEZONO

Kot vsako leto so tudi letošnjo turistično sezono na Rabu zaključili gasilci. Tudi mene so prijetno presenetili s povabilom naj grem z njimi. Malo sem okleval, bi šel ali ne, a odločil sem se, da pojdem. Menim, da nisem bil nikomur v napoto in tudi »Svilanita« ne preveč oškodoval. Še predno se je zadnja izmena vrnila v Kamnik, sta dva kombija odpegljala na Rab eno gasilsko desetino petih mož in šest žensk. Nekoliko megleno jutro se je po izidu sonca spremenilo v lep sončni septembrski dan. Brez postanka smo okoli desete ure prispeli na Rab. Osebe doma nas je s Šubicem na čelu lepo sprejelo in zaželelo dobrodošlico. Malo smo se okrepčali, pošalili in pogovorili, kaj bomo postorili, da bo vse lepo in prav. Popoldne smo se razšli vsak po svoje: eni na plažo, drugi na ogled kraja. Naslednjega dne nam je dal Šubic kot vodja doma »prosto« rekoč, da mora vse pripraviti preden bomo začeli pospravljati. Čeprav je utrip turistične sezone opazno pojenjal, je bilo kar veliko turistov in kopalcev. Kar škoda se mi je zdelo zapreti in zapustiti Svilanitov dom, ko pa je bilo tako prijetno ob mirnem morju in na toplém soncu. Morda kdo poreče, da gasilci hodijo na Rab na izlet in veseljačenje. Takšno mnenje ali natolcevanje je zmotno. Za vse je bilo dela in bi tega osebe doma ne zmožle opraviti v enem ali dveh dneh. Veliko je bilo za postoriti. Pospraviti okolje stavbe. Vrniti in razpeljati embalažo, pospraviti sobe, popisati inventar in živila in urediti še mnogo drugih drobnih opravil. Edino plačilo za opravljeno delo so bili trije skromni obroki hrane na dan. Če bi moral tako hrano kupiti, bi dobro premislil, predno bi jo naročil. Ne da bi bili izbirčni, vendar vse, kar je prav. Vsako delo mora biti opravljeno z občutkom in odgovornostjo do soljudi. V krop namočen kos piščančjega mesa še ni obara. Kakorkoli že, naj o delovanju kuhinje povedo gostje. Na gasilce padajo očitki, češ da delo v

MESEC POŽARNE VARNOSTI V SVILANITU

Aktivnost Svilanitovih gasilcev in gasilk je skozi vse leto usmerjena v preprečevanje požarov, kakor tudi v strokovno usposobljenost novih članov in članic. Zavedati se moramo, da le z dobro strokovno usposobljenostjo lahko dosežemo dobre rezultate pri našem delu. Nujno je, da v zavest ljudi prodre spoznanje, da dobra požarna preventiva nudi našo boljšo prihodnost.

Za mesec požarne varnosti smo v Svilanitu pripravili program, po katerem naj bi ugotovili, kakšna je požarna varnost podjetja in odstranili napake, ki bi se pojavile. Dogovorili smo se, da bodo gasilci pregledali vse prostore in skrite koticke v naši DO za katere menimo, da so požarno najbolj ogroženi. Pregledali so tudi zunanje in notranje hidrante, ter njihovo delovanje v slučaju požara. Organizirati smo hoteli vajo in nanjo povabiti ostala industrijska gasilska društva, vendar so nam finančne tegobe to preprečile. Naši člani in članice so se kot vsako leto, tudi letos udeležili vaj v tovarni Stol in DO Svit.

V letošnjem letu smo v naši delovni organizaciji zabeležili nekaj požarov; dva požara v tkalnici in enega v previjalnici. Požare so pravočasno pogasili delavci sami, tako da je bila škoda minimalna. Izpraznjene aparate smo takoj napolnili.

Dne 27. 10. 1987 je bil opravljen pregled požarne varnosti v tovarni. Pregled so opravili vodja VPD, predsednik IGD in poklicni gasilec. Ugotovljene so bile manjše pomanjkljivosti, ki so bile odpravljene v naslednjem tednu.

Požarna varnost v naši DO je na dokaj visoki ravni in upamo, da bo tu tudi ostala. Dolžnost gasilcev je, da na vse negativne pojave v požarni varnosti opozarjajo vodilne in vodstvene strukture v podjetju. V slučaju nesreče ne more biti izgovorov, da niso vedeli ali bili opozorjeni na kritično stanje. Toliko v premislek vsem tistim, ki odločajo o sredstvih, ki jih potrebujemo za nemoteno delo in razvoj našega gasilskega društva. Upamo, da bomo do prihodnjega leta, ko bomo praznovali 15-letnico društva in 40 let podjetja, le prišli do spoznanja, da smo gasilci potrebni delovni organizaciji in da sredstva, ki se vlagajo v razvoj gasilskega društva niso izgubljena, ampak so koristno vložena. Velika želja nas, gasilcev, je, da bi dobili novo vozilo, ki je že več let v planu, a ga do sedaj še nismo dobili.

zvezi z zaprtjem doma opravijo površno. Vsaj za to sezono sem priča, da je bilo vse delo opravljeno skrbno in dosledno. Posteljne blazine premaknjene in postavljene na zračenje, prostori pomiti,

stekla na oknih izprana, kuhinja pospravljena. Skratka notranjost doma je v redu »konzervirana«. Rečeno je bilo pred začetkom sezone, da je bilo v prostorih veliko nereda, zanj pa je padla

krivda na tiste, ki so zadnji zapustili Rab.

Še nekaj besed o samem domu iz moje-ga zornega kota. O tem, ali dom na Rabu ohraniti ali ga prodati, je bilo izrečenih mnenj za in proti. Menim, da je dom premalo izkoriščen in prostori v njem premajhni. Samo za dva meseca na leto in za nekaj več kot sto ljudi v sezoni je zagon tega objekta prevelik strošek. Ta strošek nosijo vsi zaposleni, ne da imajo možnost letovati v tem objektu. Sezona bi morala trajati najmanj tri mesece. Kraj je za naše razmere dokaj oddaljen, za nameček pa dolgo čakanje na žarkem soncu na trajekt tudi utruja. Če je še slabo vreme, gredo počitnice po gobe.

Če pa že mora biti tako kot je, potem je objekt potreben precejšnjih popravil: pobarvati okna in kovinske dele, obnoviti stranišča in kopalnico, prebeliti sobe, ker so stare popackane od pobitih komarjev. Kanalizacija še vedno ne funkcionira in v jedilnico zaudarja; ni prostora za embalažo. Za to bi kazalo morda skopati klet, saj je širjenje ali dozidava otežkočena.

Imeti ali prodati počitniški dom na Rabu, je za pametnega gospodarja odgovor: prodati. To ni objekt za počitniško rekreacijsko dejavnost, ker sploh ne ustreza nobenim standardom. To je stanovanjska hiša s sobami za goste v sezoni. Ne zamerite mi, če s tem člankom izražam svoje mnenje kot pasivni član Svilanita. Vsi računi in računalniki kažejo na to, da je objekt premalo izkoriščen in predrago obratovanje, za to ceno pa delavcem Svilanita premalo vrača.

A. Konda

PRIZNANJE KONFERENCI DELEGACIJE ZA ZBOR ZDRUŽENEGA DELA

Skupščina občine Kamnik vsako leto ob občinskem prazniku – 27. juliju podeli posameznim občanom, organizacijam in društvom, kakor tudi drugim organiziranim skupinam delavcev priznanja v obliki plaket ter javnih priznanj za njihovo prizadevno delo bodisi na strokovnem, družbenopolitičnem, kulturnem ali športnem področju. Letošnje leto je javno priznanje med drugimi prejela tudi konferenca delegacij za zbor združenega dela naše delovne organizacije za aktivno vključevanje v razprave o gradivih Zbora združenega dela Sob Kamnik.

Konferenca delegacij se je že v preteklih letih aktivno vključevala v delovanje delegatskega sistema občine Kamnik. Že obisk sej konference v delovni organizaciji je ves čas dober, medtem ko so bili izostanki naših delegatov na sejah Zbora združenega

dela zelo redki, tako kot so bile redke tudi seje, na katerih ni bilo slišati našega delegata. Vse dane pobude, predlogi in vprašanja, s katerimi se je naša delegacija tvorno vključevala v razreševanje problematike gospodarjenja in urejanja družbenoekonomskih odnosov pa so rezultat poglobljenega obravnavanja gradiv delegatov in ne smemo pozabiti – tudi strokovnih delavcev naše delovne organizacije. Marsikatera pobuda ali predlog je bil na seji Zbora združenega dela sprejet, nekaj pa jih je žal ostalo samo na papirju.

Javno priznanje je v imenu konference delegacij na svečani seji zborov občinske skupščine prevzel tov. Krapež Boris, ki je sicer tudi predsednik Zbora združenega dela Sob Kamnik. Za razliko od prejšnjih let, ko so svečane seje potekale v občinski hiši, je

bila letošnja svečana seja zborov občinske skupščine v novozgrajenem Domu družbenopolitičnih organizacij v Šmartnem v Tuhinjski dolini. Po končani seji, katere so se udeležili delegati vseh treh zborov, predstavniki družbenopolitičnega življenja naše in sosednjih občin ter predstavniki pobratenih občin našega mesta, je bila tu tudi otvoritev obnovljene in asfaltirane ceste v Gradišče – vas, ki jo je okupator med prvimi v Sloveniji požgal, ženske in otroke izselil, vse moške pa nečloveško pomoril.

Javno priznanje je spodbuda delegaciji za Zbor združenega dela za nadaljnje aktivno in tvorno vključevanje v delo Zbora združenega dela kakor tudi strokovnim delavcem, ki so delegaciji nudili vso strokovno pomoč.

Mija Senožetnik

UTRINKI Z REFERENDUMA 22. SEPTEMBRA 1987

Nov obračunski zakon ter družbeni dogovor o skupnih osnovah in merilih za samoupravno urejanje odnosov pri pridobivanju in delitvi dohodka v SFRJ in SRS so zahtevali tudi uskladitev naših samoupravnih splošnih aktov s področja pridobivanja in delitve dohodka ter sredstev za osebne dohodke in skupno porabo. O spremenjenih oziroma dopoljenih aktih smo odločali na referendumu 22. septembra letos, istočasno pa smo sprejemali tudi nov pravilnik o reševanju stanovanjskih vprašanj, za katerega upamo, da bo pripomogel k pravičnejšemu in hitrejšemu reševanju stanovanjskih problemov naših delavcev.

O spremembah in novitetah so glasovali v vseh delovnih sredinah.

Se bomo s sprejetjem sprememb res izognili zajamčenim OD?

Bo pot do stanovanja krajša?

Bo višji dodatek za nočno delo pravično plačilo za neprespane noči?

Bodo končno namenjena sredstva nam, ki si sami želimo ustvariti gnezdo?

ITMA – 10. MEDNARODNA RAZSTAVA TEKSTILNIH STROJEV

Po štirih letih – takrat je bila svetovna razstava tekstilnih strojev v Milanu – je bila organizirana razstava v Parizu. Od jubilejne razstave, 10. po vrsti, se je pričakovalo vrsta novosti in presečneje na področju tekstilne strojegradnje. Nismo bili razočarani, prej bi sklepali, da smo zapuščali razstavo z izrednimi občutki o vsem, kar smo videli in kar nam je bilo pokazano. Že pričakovanja pred otvoritvijo razstave so sprožila v tovarnah številna ugibanja, kaj bo pokazano na tej razstavi, posebno še, ko nam je bilo sporočeno, da bo sodelovalo preko 1260 razstavljalcev iz celega sveta. Ta impozantna številka nam je povedala mnogo, povedala nam je tudi to, da bo mnogo novega, zanimivega in dala nam je slutiti smeri razvoja tehnike za tekstil.

Vsa ta ugibanja o ITMI 87 so sprožila priprave za obisk prireditve. V DO Svilanit smo se odločili, da se omogoči obisk večjemu številu tehnikov, inženirjev in ljudem, katerih osnovna dejavnost v podjetju je skrbeti za stroje, remonte in izboljšave na različnih področjih tekstilne tehnike in tehnologije. Spisek obiskovalcev je presegel številko 30.

Razstaviščni prostor se je raztezal v osmih ogromnih stavbah, katere pa so bile včasih razdeljene v več nadstropij. Prireditelj se je izredno potrudil, da je bila razstava v vseh ozirih jubilejna, tako v organizacijskem smislu, posebno pa se je to uveljavilo z deležem različnih služb, katere so skrbele za

množico vsakodnevnih obiskovalcev. Že med trajanjem razstave je bil objavljen podatek, da je vsak dan najmanj 100.000 obiskovalcev.

Razstaviščni prostor je bil razdeljen po področjih tekstilne predelave, na začetku so bili predilni stroji z vsemi pripadajočimi oz. spremljevalnimi stroji ter napravami, sledili so previjalni stroji in drugi stroji za pripravo preje, nato so bili tkalski stroji z vsemi dopolnitvami. Drugo področje so zavzemali stroji za pletenje in to v najširšem smislu – oblikovno, po namembnosti in obsegu predelave različnih materialov. Zastopanost konfekcijskih strojev je bila do določene mere pogojena s tem, da ta veja prdstavlja svojo tehniko na sejmu v Kölnu, to je leta 1988. Seveda pa s tem ni rečeno, da je manjkalo različnih avtomatov za šivanje, embaliranje gotovih izdelkov, transportnih sredstev in slično za oblačilno industrijo nasploh.

Veliko področje so predstavljali stroji za oplemenitenje tekstilij, to je strojev, ki vselej poleg tekstilnih statev prispevajo največ novosti.

Iz vsega povedanega, kar so nam pokazali, smo imeli priliko oceniti, kaj nam je prinesla ta razstava, kaj pomeni za naš razvoj tekstilne industrije in z druge strani odgovor, kam pelje tekstilna strojegradnja v naslednjih obdobjih. Veliko je vtisov, dosti presenečenj, posebno pa smo dobili odgovor, da je svet elektronike zavladal tudi na področju predelave tekstilnih materialov. Ne bi se spuščali v potankosti

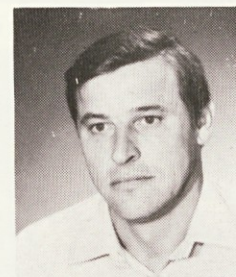
oz. detajle, ker bi bil v tem trenutku premalenkoten. To, kar smo videli, bomo pač primorani sprejeti, kot dejstvo. To dejstvo nam narekuje, da se bomo morali spopasti z novimi tehnologijami, katere so boljše, optimalnejše, ker druge alternative pač ni. Ostaja nam naloga, da pravilno presodimo, kaj bomo primorani storiti. Eno dejstvo pa je neizpodbitno – tehnika gre svojo pot z velikimi koraki in zato ne smemo čakati.

Omenil sem detajle, da se ne spuščam v malenkosti. To bomo pač primorani storiti vsi in vsak na svojem področju. **To naj ostane izziv ostalim, da se bodo tudi oglasili s svojimi vtisi in pogledi na to veličastno predstavo, katero so nam pripravili prireditelji ter razstavljalci.**

Florjan Torkar

Dobrodošli med nami

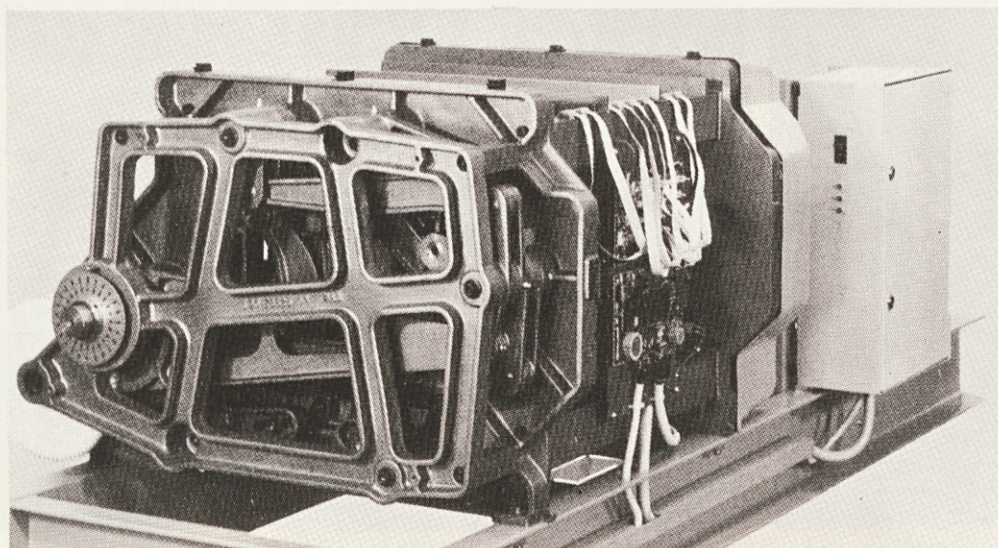

V zadnjem času je prag Svilanita prestopil nov sodelavec BURJA Franc. Po poklicu je kovinostrojar z dolgoletnimi izkušnjami, zato je bil tudi sprejet na dela strugarja v enoti vzdrževanje in energetika.

V razgovoru je povedal, da je svojo delovno pot pričel kot vajenec kovinarske stroke v Titanu, kjer se je tudi izučil za svoj poklic. Po opravljenem pomočniškem izpitu je delal na stružnici in sicer je stružil orodne dele. Kadrovski rok v JLA je odslužil v Bački Topoli kot radiofonist, tako da ima izkušnje tudi na tem področju. Po odsluženi vojaščini se je vrnil na delo v Titan, kasneje je delal v tovarni Lek, kjer se je ukvarjal s struženjem tabletirnega stroja in razna vzdrževalna dela. Ko se je odkločil za delo v Svilanitu, je bil zaposlen pri zasebniku, kjer mu delovne razmere niso ustrezale. Vesel je, da je dobil delo v naši delovni organizaciji, vzdrževalni enoti, kjer je polno zastavljen delo na stružnici.

V osebnem življenju se v prostem času ukvarja z rekreacijskim kolesarjenjem, smučanjem, včasih pa je zelo rad planinaril, sicer pa mu veliko časa vzame delo doma pri urejanju vrta in hiše, včasih pa skoči tudi na pomoč k staršem na kmetijo. Novemu sodelavcu želimo dobro počutje v delovni sredini in predvsem mnogo delovnih uspehov.

Alojz Jerman

Žakardski stroj CX 860 izrednih hitrosti

DA BI PRAZNIK

Mekinjski šolarji so prisrčno zapeli delavsko himno

V Svilanitu že 10 let ...

Naši slavljenki med sodelavci: некоč vse tkalke,

Šopek za našega direktorja

... 20 let ...

... iz šivalnice

... 30 let ...

... iz TOZD Svila.

V SPOMIN OHRANILI

Vzor dobrih odnosov!

Zavrtele so se »urške« naše:
Jožica, Anica

a počile in ...

... poklepetale tudi ...

Milojka se smeji na glas,
dobitek glavni gre v njeno »vas«.

in Francka

Srečo s srečko so kupili in s poskočnico si torto prislužili

... da so se lahko v »gorenjskem« kolu zavrtele!

SALMONELA SI JE UTRLA POT TUDI DO NAS

Dopoldanska izmena v ponedeljek, 21. septembra je bila zlasti v šivalnici in konfekciji močno razredčena. Mnogi delavci, ki so v petek popoldan še bili na delu, so bili v ponedeljek odsotni. Nekateri delavci so prišli na delo, tožili za prebavnimi težavami in končno zaradi teh predčasno odšli z dela v zdravstveni dom. Kot pronicanje vode ali drobnega peska se je širila vest, da se je s petkovo popoldansko malico zastrupilo večje število delavcev, prva ponedeljkova številka je bila okrog 40, ta pa je iz ure v uro naraščala.

Delitev malice za prvo skupino dopoldanske izmene je potekala z zamudo, delila se je samo hladna malica, sirova plošča in fižolova solata s šinkom. Okoli popoldneva je glede na obseg odsotnih po ugotovitvah sanitarnega inšpektorja padla odločitev, obrat družbene prehrane se zapre, dokler se generalno ne očisti in razkuži, osebe obrata je pod zdravstvenim nadzorom toliko časa, da se v skladu s sanitarno-higienskimi predpisi pridobi tri negativne izide blata. Se vedno pa je odprto vprašanje, kaj je zastrupitev povzročilo in kakšne bodo končne posledice.

Število odsotnih delavcev do sredine tedna narašča, informacije o stopnji obolezlosti in številu delavcev, ki so bili napoteni na zdravljenje na Infekcijsko kliniko se spreminjajo, vlada negotovost. Spisek obolelih narašča do trestnega števila, končno je preverjen tudi podatek, da je na zdravljenju v bolnišnici zaradi zstrupitve devet delavcev. Proti koncu tedna je dana tudi informacija, da je zastrupitev povzročila salmonela enteritis, da je v delovni organizaciji in doma potrebno poostrihiti higienski režim, da se okužba prenaša z dotikom.

Število vprašanj, kaj je to salmonela, kako se prenaša, kakšne so posledice obolezlosti, kaj je bil vzrok za zastrupitev, kaj vse je bilo v obratu družbene prehrane narobe..., se vrste, ostajajo brez odgovora, prevladuje nezadovoljstvo in nervoza. V časopisju in ostalih sredstvih informiranja postajajo vse bolj zapažene novice, kje vse v bližnji in daljni okolici je prišlo do zastrupitve s hrano. Po priložnostnih strokovni literaturi se ugotavlja, da je Salmonela pri vsakdanji prehrani, zlasti pri piščancih in jajcih pogosto prisotna, saj okuženost perutnine doseže tudi 65% jate, le da ob upoštevanju ob ustrezni pripravi hrane ne pride do množične zastrupitve. Literatura pa kot prenašalca Salmo-

nele omenja tudi človeka – bacilonosca. Okužba se vedno ne pojavi kot zastrupitev in človek nevede prenaša bacile Salmonelle, ne da bi za to zbolel.

Obrat družbene prehrane se čisti z delavci v kuhinji, ki niso oboleli. Po razkužitvi se ugotovi, da se obrat lahko uporablja, vendar osebe našega obrata v njem še ne sme delati. Stiri najst dni hladne malice, ki smo jo nekaj dni nosili sami, nato pa so jo pripravljali v Planinki, je dovolj, da si zaželimo tople malice. Prvi ponedeljek v oktobru se za servirnim pultom v menzi pojavijo novi obrazi delavcev iz drugih obratov družbene prehrane, topla

Pa o salmoneli še na šegav način . . .

Naša vsestranska sodelavka Kika je v preteklih dneh dobila novo delovno dolžnost. Nanašala se je na zbiranje, sortiranje in razdeljevanje zelo majhnih stekleničk z vsem poznano vsebino. Škoda, da se salmonelle niso pojavile že v pomladanskih mesecih, ko smo potrjevali nove opise del in nalog. Mogoče bi bila pa nova analitska ocenitev kaj boljša zaradi tega.

Plačujemo zdravstveno zavarovanje, prispevki za to so iz leta v leto večji, ob vsakem obisku pri zdravniku plačamo participacijo, plačujemo vse, kar je in ni, le dre . . pa zbiramo sami. Mogoče bi pa od zdravstvenega doma dobili plačilo za opravljeno delo namesto njih. Škoda, ker nismo registrirani za take vrste dejavnosti in ne moremo izstaviti računa . . .

Pa so se med nas zopet vrnilo dobri stari časi. Vsako jutro smo po hladilnikih iskali dobrote, jih naložili v vrečko in z njimi med malico razveselili svoje želodčke. Bili smo solidarni s sodelavci, ki so dobrote pozabili doma in jim namenili del svojih. S tem se je krepilo naše prijateljstvo, na katerega menda med vsakdanjim življenjskim tempom kar pozabljam. Še kakšna sreča, da ima vsaka nesreča dve plati . . .

Navajeni smo, da se ime naše delovne organizacije pojavlja v slovenskih časnikih le, kadar se obravnavajo naši dobri poslovni rezultati. Kakšna groza! Tokrat se je naše ime pojavilo na kriminalni strani tako elitnega časopisa kot je Kamniški občan.

Za naše zdravje pa so bili zaskrbljeni tudi občinski funkcionarji in delegati na seji Zbora združenega dela. Če se bo tudi njim pripetilo kaj podobnega jim obljubljam, da bomo pozornost vrnilo . . .

Boljša preventiva, kot pa kurativa si je dejala neka moja sodelavka, ko si je utirala pot na WC in si pri tem pomagala z nogami in komolci. Je bila pa res spretna . . . nekaterim to ni uspelo in posledice so bile kmalu vidne . . .

Pa pravijo, da je v naši družbi pomanjkanje strokovnjakov. Toliko diplomiranih epidemiologov, kot se jih je pojavilo v naši DO v preteklem mesecu bi zadostovalo najmanj za pol Evrope. Poročali so direktno s terena. Nekateri so se iz oči v oči srečali z miškami, drugi so menda raziskovali »množičen pojav podgan«, delali so se elaborati, skratka njihova aktivnost je bila na višku. Škoda pa je, da so pozabili, da so zaposleni v Svilanitu, kjer se izdelujejo brisače, plašči in kravate in da za to prejemo vsakega 12. plačilo . . .

Za konec pa še en vic, ki je nastal kot posledica SALMONELE ENTERITIDES: Zaradi tega množičnega pojava v naši delovni organizaciji, so kar tri delovne organizacije delile dobiček. In sicer KIK, ker izdeluje vrečke, v katero so delavci PLANINKE pakirali malice, PALOMA iz Maribora pa je menda povsem izpraznila svoja skladišča . . .

malica ima »ceno« kot že dolgo ne. Le manjše število delavcev se odloča za hladno malico, ki se še naprej pripravljajo v Planinki, le da se ne deli po obratih, temveč v menzi. Končno se v zadnjem tednu oktobra na delo v menzo vrne večina zaposlenih, začne se priprava hladne malice.

Zastrupitev s hrano je bilo v letošnjem letu, kot pravijo na Zavodu za socialno medicino in higieno v Ljubljani toliko, kot jih ne pomnijo in Salmonela si je utrla pot tudi v naš obrat družbene prehrane in povzročila zastrupitev 108 delavcev. Čeprav večjih napak in nepravilnosti v obratu družbene prehrane ni bilo, je le res, da če ne bi bili prisotni, morda le drobni spodrsrljaji, do okužbe ne bi prišlo.

Že nekaj podatkov o posledicah zastrupitve pove, da je v obratu družbene prehrane potrebno opravljati delo, kjer preventivni ukrepi niso nikoli odveč in je zanašanje na srečo lahko usodno. Pa za utemeljitev le nekaj števil: obolelo je 108 delavcev in odsotnosti z dela je bilo 8392 ur, kar predstavlja 1049 delovnih dni oz. odsotnost skoraj 6 delavcev preko celega meseca. Za nadomestila osebnega dohodka pa čeprav je bilo obračunano 100% nadomestilo in so bili oboleli delavci tudi pri osebnem dohodku prikrajšani, je bilo izplačano 8.950.247 din. Vsi stroški zdravstvenih storitev in analiz še niso znani, med 400 in 500 tisoč din pa znašajo stroški zdravljenja enega delavca na Infekcijski kliniki.

Le drobna napaka pri delu s hrano lahko ima takšne posledice, težko pa je ugotoviti, ali je nastala zaradi subjektivnega vzroka delavcev, obolelosti nekoga v delovni organizaciji ali izven nje, pa za to ni vedel in prenesel klice na hrano, ali zato, ker smo hoteli boljše malice kot jih lahko pripravimo, ali zato, ker smo mislili, da nekateri delavci menze lahko delajo preko celega leta polovico delovnega časa v nočni izmeni, da bi tudi tretji izmeni zagotovili topel obrok, pa si povečanega stroška zaposlitve enega delavca nismo upali privoščiti.

Nizanje subjektivnih in objektivnih okoliščin posledic ne spremeni, vedeti pa je treba, da so ene in druge obstojale in so med seboj vzročno povezane. Zato razčleniti vse možne vzroke ni odveč, posebno še, ker točnega vnosa Salmonelle v obrat družbene prehrane nismo oz. niso mogli ugotoviti. Zato je prav, da sedaj storimo vse, kar vemo in znamo, da se zastrupitev ne bi ponovila. Vse, kar so prestali tisti delavci, ki so oboleli in tisti, ki so nosili breme dobronamernih pripomb in krivičnih očitkov, nam je lahko, brez da upoštevamo še nastale stroške in težave v proizvodnji dovolj, da o delu, pogojih in kvaliteti malice razmišljamo pravočasno in pošteno. *Bogo Wiegele*

BODICA

Pripovedka o ugrabljenih prebivalcih iz hišice »Reševalna garnitura«

Pripovedke smo radi poslušali že od malih nog. Z odprtimi usti in očmi smo poslušali naše matere, ki so znale tako lepo pričarati v naš domišljjski svet palčke, čarobne vile, hudobne mačeha in dobre prince. Seveda se takrat še nismo zavedali, da so nam hotele skozi pravljice deliti življenjske nauke, da bi zrasli v dobre, poštene in delovne ljudi.

Zgodovina pravi, da so pripovedke nastale po resničnih dogodkih. Romale so od ust do ust, dokler končno niso našle nekoga, ki jih je zapisal in se tako ohranile do današnjih dni.

Tako je od ust do ust romala tudi ta pripovedka in se nekega dne ustavila pri meni. Pa pogledjmo kaj pravi!

Nekoč davno so v prelepi deželi Svilanit, v majhni železni hišici živela bitja, ki so ljudem pomagala, kadar so se znašli v hudih težavah. Glede na svoj namen so jo imenovali Reševalna garnitura. Da je ljudje ne bi preveč iskali, kadar so bili v stiski, so jo njeni prebivalci postavili prav na vidno mesto pred vhodom v pokrajino Pripravljalnica. Pripravljalnica je bila skupaj s pokrajino Tkalnica v tej prelepi deželi najbolj ogrožena, saj so jim kar naprej grozili požari. Prebivalci Reševalne garniture pa so skupaj z vojsko Gasilskih aparatov ljudem pomagali, kadar so bili le-ti v najhujših težavah.

Z večino prebivalcev te dežele so živeli v dobrih medsebojnih odnosih. Toda v vsaki pravljici nastopajo dobri in hudobni ljudje. In tako se je tudi v deželo Svilanit naselilo nekaj hudobnih ljudi, ki so bili še posebno neprijateljsko razpoloženi do pokrajin Tkalnica in Pripravljalnica. Tuhtali in tuhtali so, kako bi jima kar najbolj škodovali. Potem pa se je najbolj hudobni med njimi le domislil nečesa.

»Najbolj jih bomo prizadeli, če uničimo vojsko Gasilskih aparatov in prebivalce Reševalne garniture,« pravi in se hudobno nasmehne. Toda že pri vojski so naleteli na hude težave. Vojaki so bili razporejeni po pokrajinah na tako vidnih mestih, da hudobneži niso in niso mogli do njih. Dneve in dneve so tuhtali in kovali zlobne načrte, dokler niso sprevideli, da vojske ne bodo mogli uničiti.

In zopet se je najbolj hudobni domislil: »Če ne moremo uničiti vojske, pa uničimo vsaj prebivalce Reševalne garniture, ki živijo na obrobju dežele.«

Novica o prihodu hudobnih ljudi se je hitro razširila. Prispela je tudi do prebivalcev Reševalne garniture.

Tako so lopata, kramp, sekira mala, sekira velika, lopata za sneg, kavelj, lomilka, požarni kavelj, sekač in kladivo sklenili, da se bodo skrbno varovali. Na vhodna vrata svoje male hišice so pritrdili verigo in se vsak večer pred spanjem skrbno zaklenili.

Toda hudobni ljudje so bili močnejši in bolj zviti. Iz male hišice so noč za nočjo ugrabljali njene prebivalce.

Prebivalci dežele Svilanit vsega tega niso opazili, saj so živeli v miru in izobilju. Tako je nekega dne hišica ostala povsem izropana in opustošena, njeni prebivalci so izginili neznano kam in še do današnjega dne o njih ni nihče več ničesar slišal.

»Mamica, saj to sploh ni nobena pravljica, ker nima srečnega konca,« bi dejala moja sinova. Mogoče bi pa imela celo prav. To res ni pravljica, to je pač navadna gola stvarnost.

Predlagam našemu uredniškemu odboru, da odpre novo rubriko, ki bi jo lahko imenovali: »MALA NOČNA KRONIKA« ali pa »IZGINILO JE NEZNANO KAM...«

Športne
novice

GROSSGLOCKNER JE ZDAJ TUDI NAŠ!

Odločitev o tretji kolesarski moški turneji je ugledala beli dan že zgodaj spomladi, ko smo s Hasebom, Kiko in Martino načrtovali naše akcije z jeklenimi konjički. Nobenega dvoma ni bilo več, da bi se ne podali na 550 kilometrov dolgo pot in naskok na Grossglockner, vse to pa naj bi opravili v štirih dneh. Čeprav smo si prvotno želeli organizirati našo turnejo v času svetovnega kolesarskega prvenstva amaterjev in profesionalcev v bližini Beljaka in si ogledati še eno od tekem od blizu, nam to ni uspelo. Pa je bilo tako kar prav, saj je bilo ta čas vreme bolj kisló, nam pa je le deset dni kasneje sonce silno prijazno sijalo.

Čeprav imamo v Svilanitu veliko dobrih kolesarjev, se je na mamljivo povabilo s plakata odzvalo le majhno število kolesarjev. Pa puške zato nismo vrgli v koruzo; k peščici naših kolesarjev: Petek Rajku, Čož Cirilu in meni so se pridružili še stari, preizkušeni kolesarski mački, prijatelji s prvih dveh turnej: Lanišek Andrej, Sušnik Tone in Sitar Danilo. Našo karavano pa smo še »obnovili«: Skamen Matvezem, Sedušak Borisom, Kekec Ivanom in Lindič Jožetom. Tako nas je bilo zbranih in pripravljenih na zanimivo popotovanje deset kolesarjev, enajsti član turneje pa je bil nepogrešljivi voznik in lastnik kombija Milan Grzinčič, pravi športni entuzijast, ki je k uspešni turneji v marsičem pripomogel.

I. etapa: KAMNIK – HERMAGOR (142 km)

10. september 1987; lepo sončno jutro nas je navdajalo z optimizmom, ko smo hiteli z vseh vetrov, pred tovarno Svilanit, na naše štartno mesto. Želje za srečno vožnjo tov. Wiegeleta in šopki nageljnov so nas spodbudili kar preveč: proti Kranju smo drveli s preko 40 kilometrov na uro; šele na Tone tovo prigovarjanje, da bomo kmalu vozili po svojih jezikih, če hitrosti ne bomo zmanjšali, smo malo »popustili«. Prej ko v treh urah smo bili že v Kranjski gori, kjer smo imeli tudi »okrepče-

Cirilu »zdravilo« za strah

valno postajo«. A časa nismo preveč zapravljali, saj smo se po polurnem postanku že peljali proti Trbižu. Brez zastojev smo opravili formalnosti na naši, italijanski in avstrijski meji. Čez kakšno uro smo bili že v Ziljski dolini – Gailtail. Lepa je ta dolina, posejana z zelenimi travniki in gozdovi, obdana z visokimi gorami. Urejenost krajev, vasi in mest, z dobrimi cestami – vse to kaže na izjemen utrip turizma. V spomin se mi prikrade znana koroška narodna pesem: »Tam kjer teče bistra Zilja, se po dolinah lepo zvija...« in tod je živel slovenski živelj, slovenska pesem, šege in navade. Žal me spremlja občutek, da vse to počasi izumira...

Ob cesti žde manjši industrijski obrati in že smo v Hermagorju – Smohorju. To je simpatično mesto z lepo urejenimi trgovinami, gostilnami, restavracijami ter hoteli. Zapeljali smo se skozi mesto, z željo, da bi čimprej našli našega »polpenzijskega« gostitelja »Grollitscha«. Simpatična Korošica v mestu nam je pokazala pravo smer; po dva do tri kilometre krepkega vzpona smo bili na cilju prve etape.

Res lep je bil razgled na visoke gore, vse naokrog. A glej, tu smo doživeli že prvo razočaranje. Sprejel nas je natak, ki o naši rezervaciji in prihodu ni nič vedel. Za naša draga kolesa je odredil kar svinjak, od koder je krepko zaudarjalo. »Fantje, jutri pa ne vem, kako nas bodo kolesa vozila, ker bodo prenočevala skupaj s svinjami,« je pripomnil eden izmed nas. K sreči smo se kmalu soočili s šefom in problemov je bilo kot bi se ugreznili – konec. Porazdelili smo se po sobah s kopalnicami. Privoščili smo si vse razkošje spiranja cestnega prahu in utrujenosti in na našem sprehodu po Hermagorju ni več sledu o prevoženih kilometrih tistega dne. V še boljše razpoloženje nas je zapeljala odlična večerja, s katero nam je postregel gostitelj v lepo urejenem lokalu; spomin na neprijetno snidenje pa je čisto zabrisalo silce domače slivovke, lastnim izdelkom gostilničarja, zato smo mu v zahvalo podarili kravato in brisačo – »Svilanit«, seveda. Naši fantje so bili silno razpoloženi in drezali vame: »Ali si ti svojo harmoniko peljal samo na izlet v Avstrijo ali kaj?« »To pa že ne,« si mislim in kaj kmalu se je pravo razpoloženje nadaljevalo dolgo v noč.

II. etapa: HERMAGOR – LIENZ – DÖLLACH (103 km)

Še skoraj v temi sem se zjutraj prebudil; seveda mi najprej pogled uide skozi okno. Ob pogledu na porajajoče se lepo jutro mi je odleglo. Potovalna mrzlica mi ni pustila spati. A glej ga šmenta, še nekdo je imel podobne težave. To je bil prijatelj Danilo, s katerim postaneva »jutranji budilki«. Takoj po zajtrku smo odpotovali, še prej pa smo se poslovili od prijaznega gostitelja, a le za dan, saj se bomo na poti domov zopet ustavili pri njem in prenočevali. Srečno smo zapustili Ziljsko dolino, ko nas je pričakal hud vzpon na Kreuzberg, 1077 m visoko. Seveda smo ga premagali, po nekaj kilometrskem spustu pa ugledamo križišče, kjer pelje desni odcep proti Belemu jezeru (Weissensee). Odločili smo se, da si ga bomo ogledali ob povratku, zato sem tudi sam svojo dolgoletno željo, da vidim to jezero, za nekaj časa moral pozabiti. Pa to ni bilo težko, saj nam je izjemen spust sedem, osem kilometrov dolg (15–16%) okupiral vse naše misli, seveda pa nam je vzbujal tudi rahlo skrb, saj se ga bomo morali ob povratku lotiti s spodnje strani. Že smo bili v Zgornji dravski dolini (Oberdrautal); kot Ziljska dolina je tudi ta čudovita. Pogledi nam uhajajo zdaj levo, zdaj desno: vsepovsod skrbno obdelana polja, lepo urejene gorske kmetije, povsod leseni balkoni

je. Naselja so strnjena ob pobočjih. Naši sosede znajo varčevati z zemljo! Etapo smo podaljšali za 10 kilometrov za ogled mesta Lienza. Pred leti sem že bil v Lienzu, a kjer je lepo, se vedno rad vračam. Mesto je alpsko, obdano je z visokimi gorami, če hočeš videti palme, ta zaresne, ti ni treba na morje. Tu so v mestu, za poleti, pozimi jih obijejo, pa so na varnem. Center mesta je zaprt za promet, podobno kot naš Kamnik. Vsi smo bili presenečeni nad urejenostjo središča mesta, kjer

Iselsberg. Ob poti se vrstijo gostilne, restavracije, pozdravljajo nas opozorilne in vabljlive table s »zimmer frei« . . . Pogledi nanje so nam krajšali čas vzpona. Na vrhu smo si potešili žejo, po spustu pa smo pripeljali v dolino reke Möll. Kristalno čista alpska reka izvira iz večneg ledenika pod Grossglocknerjem. Dolina se naglo oži; z leve strani mi obdaja visoki Roter Knopf 3250 m visok, z desne pa Sonnenblick s tudi spoštovano višino 3103 m. Le še nekaj kilometrov nas je

Dokazno gradivo s cilja – Grossglocknerja

Spominski posnetek iz Lienza

Ob romantičnem Belem jezeru, žal brez kopalk

polni rož, skratka vse skupaj eno samo cvetje in lepota. S kolesi drvimo po dobro vzdrževani cesti in razmiljamo: to je torej turistična Avstrija. Ustavili smo se v mestecu Oberdrauburg: ob cesti je lep park, od tu pa krassen razgled na mestece. Užitek je bil dvojni po dobrem okrepcilu, med nadaljevanjem poti pa smo se odločili, da si ogledamo mesto Lienz. Dolina se je razširila, začutil se je že utrip industri-

je tudi tu vse polno cvetja, kar daje starinskemu izgledu hiš svojevrsten pečat. Če bi se vsaj malo zgledovali po sosedih, bi tudi z našim Kamnikom marsikaj lahko postorili, predvsem v turističnem smislu. Polni vtisov smo zapustili Lienz, mesto, ki nas je povsem očaralo, že čez dobrih 5 kilometrov smo se znašli na cesti Grossglockner – Alpenstrasse, takoj za tem pa nas je čakal vzpon na 1205 m visok

ločilo do cilja druge etape v Dollachu, 820 m visokem mestecu.

V času našega prihoda je bila tu mednarodna kolesarska dirka – 5 km dolgi kronometer, kar je seveda za nas kolesarje še posebna poslastica. Tu smo se srečali tudi s Kamničani, ki so se prijavili na tekmovanje. Ponos na slovenske tekmovalce, ki so osvojili prva tri mesta na dirki nam skali novo

razočaranje, ki so nam ga priredili gostitelji, ki naj bi nas prenočevali. Ženska je zatrjevala, da imamo rezervacijo za dan kasneje, mi pa smo vztrajali pri svojem; pa kaj smo drugega hoteli. V najino pregovarjanje se je vmešal Matevž s kratkim: »Preпусти to meni!« Po burnem dialogu med njim in lastnikom gostilne Matevž doseže lep uspeh, saj se iz naših rezerviranih sob takoj izselijo »nepričakovani« gostje. Povečerjali smo v prikupni restavraciji našega, odtlej prijaznega šefa gostilne. Med večerjo sem opazil, da so nekateri gostje prihajali v gostilno z dežniki. Kljub okusni večerji mi je tek zastal; lotevala se me je skrb za vreme, ki se nam je obetalo prihodnjega dne. Ob dobrem pivu le pozabimo na skrbi, Tone pa je s svojim duhovičenjem in štoski zopet dokazal, da je naš nepogrešljivi sopotnik na karavanah. Zunaj restavracije smo se zopet srečali s Kamničani, malo poklepetali, nato pa smo jo mahnilo spat, saj nas je naslednjega dne čakala najtežja etapa.

III. etapa:

DÖLLACH – GROSSGLOCKNER – WEISSESEE – HERMAGOR (155 km)

Tretjo etapo lahko imenujem brez pretiravanja za profesionalno, saj je predstavljala preizkušnjo vzdržljivosti. V celi etapi je bilo okoli 50 kilometrov vzponov. Rajko, Ciril in Danilo so si želeli prvi spopasti s 27 kilometrov dolgim vzponom na Grossglockner, zato so se odpeljali na pot že ob šesti uri zjutraj. Več kot debelo uro kasneje smo se za njimi odpravili še ostali člani kolesarske posadke. Poguma nam je vlivalo lepo vreme. Z nekako opreznostjo smo se lotili vzpona. Po šestih kilometrih vzpona smo že bili v Heiligenblutu. Zdelo se nam je, da smo se znašli v pravljicnem svetu: naravne lepote, so kot najčistejši briljanti, izbrušeni do popolnosti, s turističnim pridihom. Pravljicni vtisi nam pomagajo naprej, kajti od tu dalje se pričinja pravi Glockner. Še 21 kilometrov 10–14% vzpona nas je ločilo do našega cilja. Vreme je bilo izredno lepo, radovedno pa so nas ob poti opazovali svizci; nekako na tričetrt poti je sledil rahel spust do križišča, kjer se desno odcepi cesta na Bruck-Zell-am See-Salzburg. Za tem je sledil najtežji del vzpona, z betonskim obokom obdana cesta, kjer smo občutili izpušne pline avtomobilov. Končno smo na vrhu FRANZ-JOZEF-HOHE, 2332 m. Ves trud je bil poplačan z enkratnim razgledom na vse strani. Kamor koli so se ozrle naše oči, so počivale v naravnih lepotah.

Podobne pozornosti pa je bil deležen mogočni GROSSGLOCKNER – VELIKI ZVON – ali VELIKI KLEK, 3998 m visoki vrh, najvišji vrh Avstrije. V mislih sem se vrnil dvajset let nazaj, ko sem s prijatelji opravil alpinistično turo na to goro. Tudi takrat smo imeli čudovito vreme.

Vse je bilo občudovanja vredno: Glockner, ledenik PASTERZZE, okrog in okrog sami tritisočaki in tu so hoteli in trgovinice. Cene so krepko zasoljene, tudi za razglednice, posebej pa spominki. Tu je bil zbran svet v malem – turisti, izletniki, alpinisti, a tu smo bili tudi mi kolesarji. Pa nismo bili edini; ta čas, ko smo še občudovali vse lepote, ki so nas obdajale, je bil v dolini štart kolesarjev, ki so dirkali na Grossglockner.

Seveda se brez spominkov nismo smeli vrniti, zato sva z Matevžem opravila najnujnejši nakup. Za spomin smo se še slikali in že drveli navzdol do prve razgledne ploščadi, kjer smo si tudi ogledali to znamenito mednarodno kolesarsko dirko. Z navdušenjem smo pozdravili prvega tekmovalca, našega znanega gorskega vozača Smiljana Pavšiča, sicer tudi rekorderja Vršiča, pa tudi zmagovalca drugih gorskih dirk. Vedeli smo, da mu dve-minutna prednost na tričetrtine proge zadostuje za končno zmago. Še bolj smo bili navdušeni nad ugotovitvijo,

Möll, pa je že bil pred nami drugi vzpon na 1204 metre visoki ISEL-SBERG. Po spustu smo že bili v Gornje dravski dolini. Za nami je ostalo tudi simpatično mestece Lienz, nato lepi Oberdrauburg, sledilo je 40 kilometrov vožnje, tega dne že tretjega vzpona, na 15% KREUZBERG. Hrib, visok 1077 metrov, je izredno težak in vzpon nanj lahko primerjamo le z Vršičem. In tu tudi izpolnimo našo obljubo, da si ogledamo Belo jezero. Lepo, romantično, je to jezero, dolgo okoli 20 kilometrov. Tudi tu je veliko rož, čistotice in urejenosti. Kot povsod po Avstriji. V spomin se mi je prikradel dogodek ob Belem jezeru, ko je pastir gnal čredo krav mimo lepih hotelov; turisti uživajo ob naravnem pogledu in slikajo prizor, ki ga v mestnem okolju ne moreš doživeti. Vsi smo obžalovali, ker s seboj nismo imeli kopalk, da bi se osvežili v jezeru, saj je bilo tega dne prav prijetno toplo. Ker je bil pred nami še kar precejšen kos poti, smo morali zapustiti romantično mestece, se povzpeli še čisto na vrh Kreuzberga in se nato spustiti proti Ziljski dolini – GAILLTALL. S pravo kolesarsko dirko in pobegi smo se bližali Šmohorju. Po 2-kilometrskem vzponu nas je pričakalo gostoljubje v penzionu Grolitsch. Po odlični večerji in dobrem avstrijskem pivu se je naše razpoloženje spremenilo v pravo veselico. Pa saj

Zadnji postanek pred domom – v Kranjski gori

da sta tudi na drugem in četrtem mestu Slovenca. Po dirki smo se počasi spustili navzdol, v dolino. Ozirali smo se nazaj proti Glocknerju in mu v mislih zaklicali še kdaj nasvidenje. V Döllachu se je naše potovanje že prevesilo v drugo polovico. Polni vtisov smo zapuščali dolino reke

smo se imeli za kaj veseliti po takšnem dnevu. Vse nas je presenetil naš Ciril, ki bi po Tonetovih strogih ocenah lahko »nadomestil« tudi plesnega mojstra Jenka iz Ljubljane. Počutili smo se tako veselo in prijetno, da sploh nismo opazili, da so se urini kazalci tistega večera že zdavnaj prevesili čez polnoč.

IV. etapa: HERMAGOR – TRBIŽ – KRANJSKA GORA – KAMNIK

Kljub vsem čudovitim doživetjem s potovanja smo si četrtega in hkrati zadnjega dne že želeli videti domačih dobrov, žen in otrok. Vedeli smo, da že hitijo s pripravami za piknik, zato se nam je mudilo domov. Po zajtrku smo se poslovili od naših gostoljubnih gostiteljev. Slovo je bilo pristrčno, z željami, da se še kdaj vidimo. Osebe v penzionu nas je preimenovalo v »Oberkreiner TAIFLE«. Vožnja po Ziljski dolini je bila prijetna in dokaj hitra. Formalnosti na mejnih prehodih smo opravili zelo hitro, zanimanje naših delavcev na mejnem prehodu pa nas je prijetno prevzelo z dejstvom, da smo le doma. Nevidna sila nas je vlekla proti domu, zato je bil postanek v Kranjski gori kratek. Odpeljali smo se naprej proti Jesenicam in Kranju, kjer smo zavili proti Kamniku. Še zadnji zavoj na levo, pa smo bili v Podgorju. Od daleč smo zagledali naše domače; mahali so nam v pozdrav.

Ivan Jagodic

Mahamo jim v pozdrav, ko so že čisto blizu nas, jim zaploskamo. Namesto utrujenih obrazov naših mož imamo pred seboj vsele, brhke mladce. Ivan, vodja poti prešerno vsevprek hvali svoje kolesarje: zdaj pohvali enega, zdaj drugega, vse pa nas prepriča, da so naši možje odlični in pogumni kolesarji. Žene čisto ne moremo skriti ponosa nanje, mlajši otroci pa jih drže za roke. Odrasli so najboljšo oceno o svojem »staremu« zadržali kar zase. Piknik, ki je sledil, je bil mešanica veselih in razburljivih zgodb s poti in dobrot, ki so se šibile na mizi, v prijetni senci Jagodičevega doma v Podgorju. Te so bile še bolj imenitne zaradi vseh sladkih dobrot, ki smo jih žene pripravile za svoje možakarje. Posebno doživetje za vse nas, predvsem pa za naše »kranjske vrage« je bila podelitev kolajni, ki so jih vsi udeleženci karavane tega popoldneva prejeli. V očeh slehernega se je zrcalilo nekaj posebnega; spomin na svinjski hlev, kjer so prenočevala kolesa, zelena milina Ziljske doline, strah in ponos visokega Glocknerja, belina Belega jezera, kristali s prečudovitih rek, ki so jim šumele ob poti. Meni se je najbolj zapisal v spomin Cirilov pogled, v katerem je bilo prav vse; a prevladoval je ponos, kajti premagati takšno pot ni mačji kašelj niti za najboljše kolesarje.

Kika

VRHOVI IN VZORI »SVILANITOVIH« ŠPORTNIKOV

O mojih športnih prijateljih mi je vedno prijetno pisati. Ni težko najti pravih besed zanje, pa tudi izmišljati si jih ni potrebno. Njihova dejanja sama od sebe dovolj povedo.

Kdo so torej »vrhovi in vzori« Svilanitovih rekreativcev v letu 1987?

Mojca KOROŠEC, dolgoletna sodelavka, sicer tkalka, zdaj pa že nekaj mesecev »maši« luknjo v pisarni tkalnice, zaradi odsotnosti sodelavke, ki se doma posveča novemu članu družine. Pravijo, da je Mojca odličen »zamašek«. Takšen »štoflec« je Mojca tudi pri športnih dejavnostih Svilanitovih rekreativcev, saj je »uporabna« prav v vseh zvrsteh: je dobra kegljačica, odbojkašica, atletinja, plavalca, pa kolesarka tudi, še posebno pri spustih. Rada se smeje, zato je njen obraz prijetno srečati. In tovariška tudi: vedno mi na naših kolesarskih potepih posodi jutranjo haljo, čeprav ji zaradi »nepotrebne popotne krame« delim očitke. S seboj je sploh včasih vlačila še več »potrebni« stvari: ena od teh je bila tudi radioamaterska postaja, s katero je želela ožjo kamniško javnost obveščati o naših podvigih. To navado je k sreči opustila, saj bi si sicer z njo nakopale hudo domačo zavist. Je tudi preizkušeni najboljši ekonom, saj je ni zlomil noben klanec in ko smo vse utrujene sedle k počitku, je Mojca šele prihajala v svoj »element«. Ima še druge vrednote, zaradi katerih jo imamo vse njene športne tovarišice rade. Zato smo vesele, da je Mojca poleg vsega tudi NAJ VETERANKA za leto 1987.

Andreja HRIBOVŠEK, mlada sodelavka iz strokovnih služb TOZD FROTIR je prijetno in simpatično dekle, ki je poživilo naša športna srečanja. Tudi ona je vsestranska rekreativka in bi bila edina športnica, ki bi se udeležila prav vseh tekmovanj, če bi si upala prijeti še za namiznoteniški loparček. Andreja je k športnim srečanjem pritegnila nekaj novih mladih obrazov, kar nas »stare mucke in mačke« še posebej veseli. Je tudi naša »potepuška kolesarka«, novinka, ki je letos opravila kolesarski izpit z odlično oceno. Andreja si je »pridelala« veliko število točk in osvojila naslov NAJ ŠPORTNICE; osvojila si je tudi vse naše simpatije, zato ji kličemo še naprej: DOBRODOŠLA MED NAMI!

Mari PERČIČ, sodelavko iz drobnih izdelkov, pravzaprav ni potrebno posebej predstavljati. Poznamo jo vsi, zaradi njene vitalnosti in prizadevnosti pa spada v tisti del naslova tega prispevka, kjer piše »vzori« Svilanitovih športnikov. Od kod jemlje voljo in energijo, ne vem; potrudila se bom odkriti njen skrivni recept, a zanesljivo je povezan s kakšno coprnijo. Mari zmore vse in to dobro; če je potrebno tudi z mavcem na nogi »igra« odbojko in po neprespani noči zna zvoziti vse ovinke s kolesom brez napake. Če ni strelke za troboj, na naše prigovarjanje vzame puško v roko Mari; še zdaleč ni zadnja, pa tudi nobenega »kozla« ni ustrelila. Skratka, Mari je naše največje in najbolj prijetno športno odkritje, zato si je naslov VZORNE ŠPORTNICE najbolj prislužila.

1 ekipa × 4 = ČETVEROBOJ

No, pa jo imamo: novo formulo, za katero se skriva prijetna novica, tradicionalno srečanje delavcev tekstilcev tovarne INDUPLATI iz Jarš, DEKORATIVNE iz Ljubljane in SVILANITA iz Kamnika, znanem pod imenom troboj, je dobilo »mlade«; pridružili so se nam še delavci iz tovarne TOSAMA Domžale, zato se je srečanje preimenovalo v četverboj. Pravila tekmovanja smo malce spremenili in jih spravili za platnice pravilnika. Tako je bilo vse pripravljeno, da se tekstilci iz štirih vetrov zberemo in pomerimo med seboj, pod eno streho seveda. Letos v naši tovarni!

Formulo, »1x4« smo izpeljali v soboto, 17. oktobra 1987. Zaradi »novincev« je bilo v naši menzi komaj dovolj prostora za vse udeležence. Jutranji pozdrav sta zelo slovesno opravila Nograšek Ivan in Seljak Bogdan. Popili smo vroč čaj in se razšli na posamezne kraje, kjer so se »igre« začele, se vse dopoldne zapletale in prepletale, proti poldnevu pa se je klobčič prizadevanj že začel odvijati.

Naša »šefa« sta zadovoljna

Med posamezniki najboljši Jože Svetec

»Mojster Ivan« v akciji...

Rezultati četverboja:

Ekipa Panoga	DEKORATIVNA	INDUPLATI	SVILANIT	TOSAMA
KEGLJANJE Mešana ekipa	4. 1 točka	3. 2 točki	1. 4 točke	2. 3 točke
STRELJANJE Moška ekipa	4. 1 točka	1. 4 točke	2. 3 točke	3. 2 točki
Ženska ekipa	2. 3 točke	1. 4 točke	3. 2 točki	4. 1 točka
ODBOJKA Moška ekipna	4. 1 točka	2. 3 točke	1. 4 točke	3. 2 točki
Ženska obojka	2. 3 točke	- 0 točk	1. 4 točke	- 0 točk
NAMIZNI TENIS Moška ekipa	2. 3 točke	1. 4 točke	3. 2 točki	4. 1 točka
Ženska ekipa	2. 3 točke	4. 1 točka	1. 4 točke	3. 2 točki
ŠAH	3. 2 točki	2. 3 točke	1. 4 točke	4. 1 točka
MALI NOGOMET	1. 4 točke	3. 2 točki	2. 3 točke	4. 1 točka
SKUPAJ	21 točk 3. mesto	23 točk 2. mesto	30 točk 1. mesto	13 točk 4. mesto

Z vseh prizorišč tekmovanj so se naši »vodilni športni delavci« vračali zelo zadovoljni. Pa kaj bi ne bili, ko pa so jih spremljale najboljše novice. Tam prvi, drugje drugi, pa zopet... Zadnji so bili v »igri« nogometaši; vse so nas prijetno presenetili. Čeprav ekipe skoraj niso sestavljali širokoustneži, ki so »sveto« obljubili, da bodo igrali za ekipo, pač pa je te nadomestilo nekaj »padalcev«, se je tako zbrana družicina nogometašev odlično izkazala in vse razveselila z drugim mestom. Bravo, bravo! Tako smo vsem zbranim rezultatom dodali še tri nove točke in dobili okroglo številko trideset, ki nas je ponesla na zmagovalni stolček, kar precej višji od drugouvrščene ekipe Induplati, tej blizu je pristala Dekorativna, »novinka« pa se je morala zadovoljiti s četrtem mestom. A zato šport-

Goričan Jože, selektor naše »kegljaške reprezentance«

Tudi strelci – solidni

Mojca v elementu

Nepremagljivi

niki Tosame niso bili prav nič slabe volje. Nasprotno, prijazno so nas povabili na prihodnje srečanje, ki ga bodo organizirali prav delavci Tosame.

Tako je bilo še eno dopoldne v srečanju s tekstilci iz Jarš, Domžal in Ljubljane. Bilo je zanimivo in lepo. Za nas še posebej, saj smo si pridobili prehodni pokal in še manjšega v trajno last, ki nas bo še dolgo spominjal, da Svilanitovci zmoremo vse, če le hočemo.

Za zaključek pa bi rada še omenila naša dva najboljša posameznika v disciplini: **kegljanju: Jože Svetec** s 407 podrtimi keglji in **šahu: Ivan Jagodic** z 10,5 točk.

Iskrene čestitke!

Kika

Tudi Bine se je trudil

Jože – Haseb v paru

Nini gre vse, tudi namizni tenis

Pa še slavna nogometna reprezentanca

BODICA

Kritičnost, samokritičnost – jo imamo?

Gledam devetmesečno poročilo poslovanja in pričakujem, da bodo koga v TOZD Frotir podatki o bolezninah »resno zbadli«. Tega ni in ne morem drugače kot da se sprašujem takole:

– je prav, da za 84.237 izgubljenih ur v tem obdobju ne »bijemo«
plati zvo-
na« (koliko je to našega denarja, raje ne razmišljam)?!

– se zavedamo, da med drugim zaradi take odsotnosti ni bilo boljših rezultatov proizvodnje in da je bilo za to isto proizvodnjo potrebno več delavcev (izračune prepuščam drugim)?!

– bomo kaj razmislili o prevelikem nadomestilu, ki ga od lanskega leta dalje dajemo? Razmišljamo o tem, da nekateri »radi hodijo«
v bolniško, ker je njihovo nadomestilo višje kot v drugih kolektivih plačilo za redno delo?!

– zakaj je povečana bolniška odsotnost spomladi, pa avgusta in septembra, ko se spravlja seno in pobira krompir?!

– čemu otroški zdravniki »ponujajo«
bolniški stalež za otroka in kar ne morejo verjeti, da ga kdo »celo«
odkloni?!

– zakaj so nekateri bolni največkrat takrat, ko imajo delo popoldan in ponoči ter za en teden brez problema dobivajo bolniški stalež in se niti zdravniki več ne izpostavljajo?! Končno to ni iz njihovih sredstev!

– kako to, da je prešlo kar v navado, da se za obisk zdravnika specialista za en dan nosi bolniški list in svoj dopust »pridno«
čuva? Je to razvajenost današnje družbe in ne videnje jutrišnjega dne?!

– in kje je končno naša odgovornost in pripadnost kolektivu? Se bomo šele v trenutku motenj v poslovanju zamislili, da smo ga – izkoriščali?!

– pa še to vprašajmo znanca, ki so v podjetjih z izgubami in se bojijo za svojo socialno varnost, da so v takih trenutkih prav vsi delavci na rešet: KDO JE KOLEKTIVU POTREBEN, KDO ŽIVI ZA KOLEKTIV IN KOGA KOLEKTIV NE POTREBUJE?! Čakamo tudi mi na ta trenutek? Nikar!

Naj mi tisti, ki so resnično bolni, ne zamerijo, saj govorim le o peščici tistih, ki bolniško odsotnost izkoriščajo za svoje koristi. Vedite, govorim iz izkušenj!

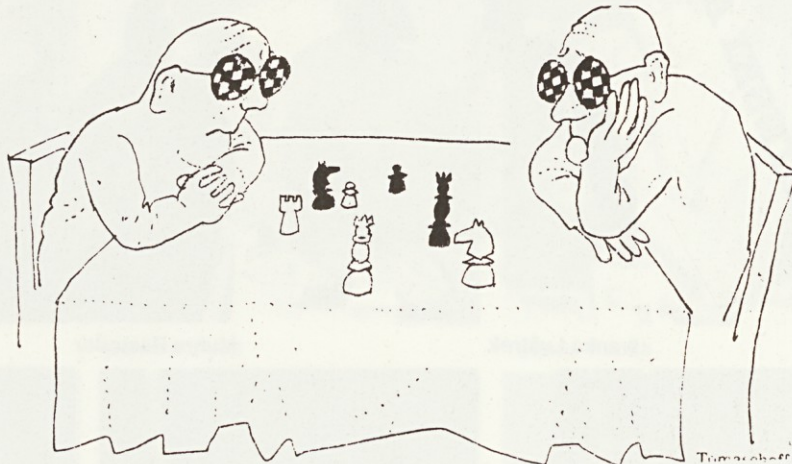
KA

ZAHVALA

Ob boleči izgubi mojega dragega očeta se iskreno zahvaljujem vsem sodelavkam in sodelavcem TOZD Svila za izrečeno sožalje, podarjeno cvetje in spremstvo na njegovi zadnji poti.

Prelesnik Marinka

BREZ BESED

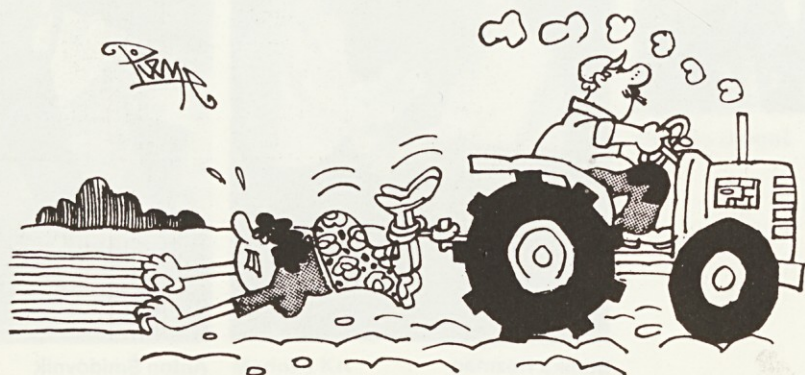
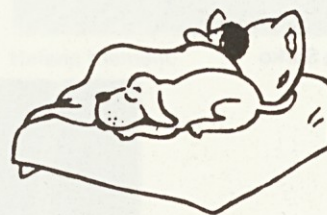
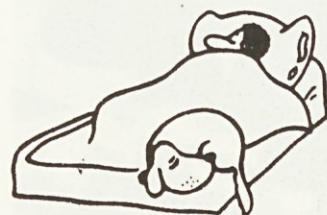
Tomaschoff

2.

Buzet

ROOS-HAN '81

ZA SPOMINSKI ALBUM

Ivanka Luštrek

Muhra Rastoder

Majda Mlakar

Jožica Serko

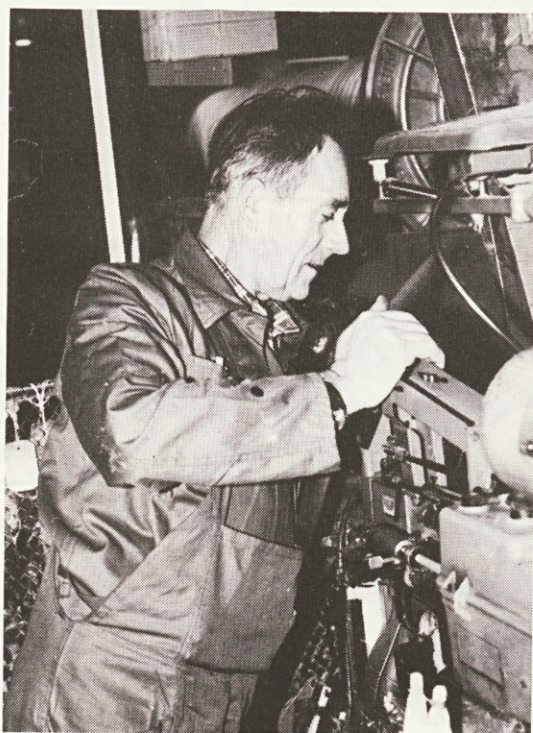
Marija Milič

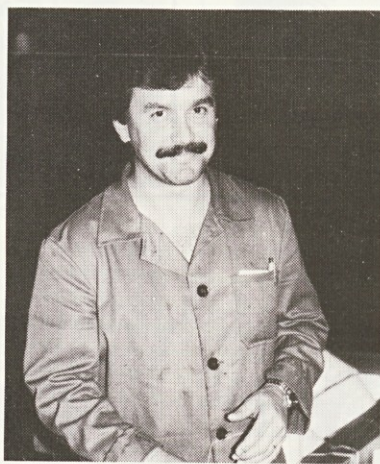
Štefka Poravne

Mija Senožetnik

Franc Žurbi

Štefan Lampret

Majda Kuhar

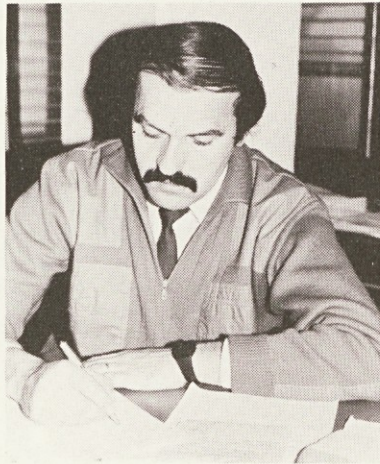
Stanka Rozman

Anton Šmidovnik

Pavla Kemperl

Alojz Jerman

Marinka Lipuš

Tatjana Kaplja

Cilka Jeglič

Francka Repnik

Milka Tratnik

Helena Klemenc

Roza Homar

Đuka Jokić

Darinka Dragaš

Mija Trtnik

Marinka Krt

»Čestitamo vam
za delovni jubilej«

Svilanit

61240 KAMNIK, KOVINARSKA 4, JUGOSLAVIJA
TEL.: (061) 831-711 / TELEX: 31318 YU FROTIR